

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΕΩΣ

ΚΑΙ ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΙΛΟΚΑΛΛΟΥΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ταύτη προσετέθησαν ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ οἱ
εἰκοσιτέσσαρες οἴκοι, ἥτοι Χαιρετισμοὶ εἰς τὸν Ὅσιον

Ποιηθεῖσα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει
προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βερροίας
κ.κ. Παύλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ Ἄρ. 25
ΒΕΡΡΟΙΑ 1991

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΕΩΣ
ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ
ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΩΝ ΟΙΚΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

1. Γ. Χ. Χιονίδη: Ἀνέκδοτος ἀκολουθία τοῦ Νεομάρτυρος Ἀρσενίου, Μητροπολίτου Βεροίας, 1971.
2. Π. Πυρινού: Βίος καὶ Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Σωσιπάρχου, 1973.
3. Βῆμα Ἀποστόλου Παύλου, 1974.
4. Π. Πυρινού: Ἀνέκδοτα ἔγγραφα ἀφορῶντα εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς Τιμίου Προδρόμου (Σκήτη Βεροίας) καὶ Μουτσάλης, 1975.
5. Παν. Παπαευαγγέλου: Μεταβυζαντινὸς Ναὸς Ἀγ. Δημητρίου Παλατισίων Βεροίας, 1976.
6. Β. Νικολαΐδου: Στὶς πηγὲς τῆς χαρᾶς, 1980.
7. Χρυσ. Κακούλιδης: Ἐλεύθερα Πνευματικὰ θέματα, 1980.
8. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Σωσιπάρχου, 1978.
9. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Ἀρσενίου, 1978.
10. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, 1980.
11. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Θεοφάνους, 1980.
12. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Πύργου (Κουλιακιάς), 1980.
13. Ἀκολουθία τῆς Ἀγ. Ἱερουσαλὴμ καὶ τῶν τέκνων τῆς, 1980.
14. Παρακλητικὸς Κανὼν τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου τοῦ Νέου, 1980.
- 14β. Βῆμα Ἀποστόλου Παύλου Β' ἔκδοσις.
15. Μακεδ. Παπαδοπούλου: Θέματα Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς Οἰκοδομῆς, 1982.
16. Ἀκολουθία τῶν ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῶν ἐν τῇ Σκῇτῃ Βεροίας διαλαμπάντων, 1983.
17. Ἀκολουθία τῶν ἐν Βεροίᾳ Ἀγίων ψαλλομένη ἐπὶ τῇ ἀπελευθερώσει τῆς πόλεως, 1983.
18. Π. Πυρινού: Ἡ συμβολὴ τῆς Μητροπόλεως Βεροίας σὴν Παιδείᾳ κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα, 1983.
19. Π. Παπαευαγγέλου: Βεταβυζαντινὸς Ναὸς τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου εἰς τὸ Ντουρμάνη Βεροίας, 1983.
20. Στεφάνου Κισιώτη: Ὁδοιπορικὸ σὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ, 1984.
21. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου τοῦ Νέου, Β' ἔκδοσις.
22. Π. Πυρινού: Τα Σχολεῖα τῆς Βέροιας (1901 - 1912) καὶ ἡ Ἱερατικὴ Σχολὴ Τιμ. Προδρόμου (1909 - 1915).
23. Μακεδ. Παπαδοπούλου: Γὰ Ὁρθόδοξῃ Χριστιανικῇ Λατρείᾳ, 1990.
24. Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου τοῦ Βεροιέως, 1991.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΒΕΡΡΟΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΟΥΣΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΤΟΥ ΒΕΡΡΟΙΕΩΣ
ΚΑΙ ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΙΛΟΚΑΛΛΟΥΣ
ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ

Ταύτη προσετέθησαν ὁ Παρακλητικὸς Κανὼν καὶ οἱ
εἰκοσιτέσσαρες οἴκοι, ἧτοι Χαιρετισμοὶ εἰς τὸν Ὅσιον

Ποιηθεῖσα ἐν Ἁγίῳ Ὄρει
προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βερροίας
κ.κ. Παύλου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία Βερροίας σεμνύνεται καὶ καυχᾶται, διότι ἔχει νὰ ἐπιδείξη χορείαν ἁγίων τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες ὡς ἀστέρες πάμφωτοι καταλάμπουσιν ἐν τῷ νοητῷ στερεώματι τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Μετὰ βαθυτάτης εὐσεβείας κλίνομεν τὰ γόνατα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρὸ τῆς Ἀγίας μορφῆς τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, τοῦ κοιμηθέντος ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Φιλοκάλλους τὴν εὕρισκομένην ἐν τῇ πόλει τοῦ Μυροβλύτου Ἀγίου Δημητρίου, τὴν Θεσσαλονίκην, ἐπικαλούμενοι τὴν εὐλογίαν καὶ προστασίαν του. Ἀγάλλεται δὲ καὶ χαίρει ἡ γενέτειρά του Βέρροια, διότι ἔχει τοιοῦτον φρουρὸν καὶ προστάτην.

Ὁ Ὁσιος Νικόδημος ὁ Νέος ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς ἦτο ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς. Τὸ ἔναυσμα τῆς παρουσιάσεώς του εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Θεοσωστού ἐπαρχίας ἡμῶν ὀφείλεται εἰς τυχαῖον γεγονός.

Ὅταν ἀνεγνώσαμεν, πρῶτον εἰς τὴν Ἐπιστημονικὴν Ἐπετηρίδα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τόμος 26 τοῦ 1981, Ι' σελ. 84 - 100. «Τὸ ὑπόμνημα τοῦ Φιλοθέου Κοκκίνου στὸν Ὁσιο Νικόδημο τὸ Νέο» παρουσιάζομενον ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Δημ. Γ. Τσάμη. Ἐπίσης δεύτερον εἰς τὸ Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ ΚΒ' τόμου τῶν «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ», τοῦ Βερροιώτου Ἱστορικοῦ καὶ Δικηγόρου κ. Γεωργίου Χιονίδη, ὅπου παρουσιάζει τὸν Ὁσιον μὲ τίτλον· «Ὁ Βερροιώτης μοναχὸς καὶ Ὁσιος Νικόδημος ὁ Νέος τῆς Θεσσαλονίκης (13ος - 14ος αἰὼν) καὶ τὰ σχετικὰ Προβλήματα», Θεσσαλονίκη 1982. Ἀλλὰ καὶ τρίτον εἰς τὸ Ἀγιορείτικον περιοδικὸν «ΠΡΩΤΑΤΟΝ» Μηνῶν Ὀκτωβρίου - Δεκεμβρίου 1983, ἀριθ. 7, σελ. 133 - 137, ὅπου πα-

ρουσιάζεται ὑπὸ τοῦ Ἱερομ. Ἰουστίνου Σιμωνοπετρίτη, «Τοιχογραφία τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ σὺν Καθολικῷ τῆς μονῆς Χιλανδαρίου». Ὅλα λοιπὸν τὰ ἀνωτέρω ὡς καὶ τὴν Βιβλιογραφίαν τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Νέου, τὴν ὁποίαν συνέταξεν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Φιλόθεος ὁ Κόκκινος, ὡς Ἑγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φιλοκάλλους, ἔλαβον ὑπ' ὄψιν των οἱ πατέρες ὑμνογράφοι καὶ ἐποίησαν τὴν Ἀκολουθίαν αὐτοῦ.

Ὁ σκοπὸς τῆς παρουσίης ἐκδόσεως τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ, εἶναι διττός: πρῶτον ἡ ὀφειλομένη τιμὴ πρὸς τὸν Ὁσιον καὶ ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ δεύτερον ἡ ἀναζωπύρωσις τοῦ φρονήματος τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῆς Μητροπολιτικῆς ἡμῶν Περιφερείας.

Εὐχαριστίας ἐκφράζομεν εἰς τοὺς δοκίμους ὑμνογράφους, Ἱερομ. Ἀθανάσιον Σιμωνοπετρίτην καὶ Μοναχὸν Πορφύριον Σιμωνοπετρίτην, οἵτινες τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς τῆς μετανοίας των Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ, συνέταξαν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου.

Ὅθεν προσφέροντες τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν εἰς τὸ εὐσεβὲς καὶ ἀγαπητὸν ἡμῶν ποίμνιον καὶ εἰς πάντα εὐσεβῆ, ἐπικαλούμεθα ἐπ' αὐτοὺς τὴν Χάριν καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου τοῦ Νέου, τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ.

Ἐγγραφον ἐν τῷ Ἱερῷ Ἐπισκοπείῳ Βερροίας τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1991 ἑορτὴν τοῦ Πολιούχου Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Νέου.

† Ὁ Βερροίας, Καμπανίας καὶ Ναούσης

ΠΑΥΛΟΣ

Νοεμβρίου ΚΔ'

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ
τοῦ ἐκ Βερροίας

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Ἰστώμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νικητικὰ στέφη Πάτερ, παρὰ Κυρίου λαβὼν, δέχου καὶ ἐκ πη-
λίνων, τὴν φαιδρὰν ὑμνωδίαν, ἐξίσταται γὰρ ἅπας ξένην ζωὴν,
ἀγωγὴν τε ἰσάγγελον, ἐν τῷ σῶ βίῳ Νικόδημε μελετῶν, καὶ ἀγάπην
τὴν ὑπέρλογον.

Ιέρωτάτην προκρίνας, τῆς χαμαιζήλου ζωὴν, φλεχθεὶς τῆς τοῦ
Κυρίου, ἀγαπήσεως πόθῳ, ὥς σκύβαλα ἠγήσω τὰ κάτω σοφέ,
ἵνα τύχης ἐφέσεως, καὶ ὑπερβὰς τὴν συνήθη διαγωγὴν, νῦν ἀγγέλοις
συμπαρίστασαι.

Καινοφανής σου ὁ βίος, πάτερ Νικόδημε, σκάνδαλον τοῖς ὁρῶσι, πεζοτρόπως τὰ ἦθη, τοῖς ὅσοι δὲ καθάρσει βιοῦσι φαιδρά, ὑποτύπωσης γίνεται, ἵνα τὰς τρίβους ποιῶνται ἀγνοπρεπῶς, καὶ Χριστῷ εὐαρεστήσωσιν.

Οὕ τὴν συνήθη βαδίσας, θεῖε Νικόδημε, δέχη καὶ τὰ βραβεῖα, οὐ συνήθη σῶν πόνων, διὸ τὴν παρρησίαν ἔχων πολλήν, ὑπερέχου μακάριε, τῶν γεραιρόντων σου μνήμην θαυμαστικῶς, καὶ ποθούντων τὴν σὴν μίμησιν.

Δόξα. **Ἦχος δ'.**

Τὸ τιμαλφέστατον βλάστημα Βερροίας, καὶ Θεσσαλονίκης εὐωδέστατον ἐγκαλλώπισμα, τὸν πράξει βεβαιώσαντα τὴν κλῆσιν ἑαυτοῦ, τῇ Χάριτι Χριστοῦ, Νικόδημον τιμήσωμεν. Καινοφανῶς γὰρ καὶ ξενοτρόπως βιώσας, πᾶσι γέγονεν ὁδηγὸς θεοφιλοῦς ταπεινώσεως, ὅπως τὸν ἔσω ἄνθρωπον κρυπτῶς ἐν θεῷ αὐξάνωμεν. Αὐτοῦ ταῖς παπακλήσεσι, σῶσον Κύριε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.** Ἐκ παντοίων κινδύνων....

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Δεῦτε χαρμονικῶς, τὴν μνήμην Νικοδήμου, τελοῦντες τῷ Δεσπότῃ, προσοίσωμεν τὸν ὕμνον, τῷ τοῦτον Θαυμαστώσαντι.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον...

Ηνοικται ἡ Ἐδέμ, σοὶ Πάτερ θεοφόρε, εἰ καὶ ἐκτὸς τῆς θύρας, Μονῆς σου τῷ Κυρίῳ, ἀγνοπρεπῶς κεκοίμησαι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου...

Μύρων ροαῖς Χριστός, ἐδόξασέ σε Πάτερ, ἀντὶ ἀδίκων ψόγων, οἷς ζῶν ἐναπεπλύθης, παρὰ κριτῶν ἀδίκων σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ωκιστα ὦ Τριάς, καλεῖς πρὸς Σὲ τοὺς ὅσοι, ἀπάνθισμα ὀρῶνται, φύσεως ἀνθρωπίνης, ὡς τὸν κλεινὸν Νικόδημον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Αᾠχευαντε Μαριάμ, κειμήλιον ἀγνείας, καὶ δόξα φιλοάγων, σὺν θείῳ Νικοδήμῳ, ὑπὲρ λαοῦ σου πρέσβευε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον κλπ.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Τὴν ωραίότητα.

Νίκην ἐνίκησας, πάτερ Νικόδημε, σαρκὸς τὸ φρόνημα, καθυποτάξας σου, καὶ τῇ ἀγάπῃ συγκραθείς, τῶν ἄνω μόνον ἐπόθεις. Ὅθεν σε γινώσκοντες, ἀπαθείας ὑπόδειγμα, θῦμα θεοπόθητον, μυστικῶς τε βιώσαντα, σὺν πόθῳ ἐκβοῶμεν τρισμάκαρ, χαῖρε Βερροίας μέγα κλέος.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς Βερροίας τὸν γόνον καὶ φιλακάλλους καρπὸν, ἀνυμνήσωμεν πόθῳ, θεῖον Νικόδημον, φιλαδελφίας γὰρ πυρὶ ὑποκαιόμενος, βίον παράδοξον δεικνύς, δι' ἐπιπλάστου ἀγωγῆς, ἀδίκως ἐσφαγιάσθη, καὶ νῦν θεῷ ἠγνωμένος, χαίρει αἰώνια.

**Τῆς ἐορτῆς. Ἀπολυτίκιον
Ἦχος δ΄.**

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις. Ἐν ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα
Ἰστώμεν στίχ. στ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν.

Πόθῳ εὐφημιῶν συνέχομαι, ἀπορῶ δὲ θεοφόρε Πάτερ, βίον σου
ὁρῶν τὸν παράδοξον, καὶ ἐξηλλαγμένον Νικόδημε. Σὺ γὰρ
δίκαιε ὑπερανέβης, ἐν τόπῳ, ὅπου οἱ δῆμοι χορεύουσιν, ἀγγέλων,
ἐνθεν τῷ Χριστῷ μεμαθήτευσαι, τὸ ὑπὲρ τῶν ἄλλων τεθνάναι, καὶ
θεῷ ἀρέσκειν, παρ' οὗ καὶ δικαίως εἴληφας, στέφη δύο, τοῦ ὁσίου
τε καὶ μάρτυρος.

Τέρπεις, ἐνεγκαμένην σε Βέρροϊαν, ἀποδοὺς αὐτῇ τὸ χρέος ξέ-
νως, καὶ Θεσσαλονίκην ξενίσασαν, κατευφραίνεις μύρου τοῖς
ρεύμασι· τρίτον γὰρ σε εὔρε μυροβλύτην. Εἰ Πάτερ, καὶ τοῦ σοῦ
τάφου ἐστέρηται, πλουτεῖ σε, ἐν Παραδείσῳ πρέσβυν μέγιστον, πρὸς
τὸν Χριστὸν τὸ πρῶτον Μύρον, ὦ, Νικόδημε πρόσπεσον, ἵνα πα-
ράσχη ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κρύψας, τὸ τοῦ Χριστοῦ σου τάλαντον, ἐν ψυχῇς τῷ θυλακίῳ
μάκαρ, τοῦτο ἑκατονταπλάσιον, ἤνεγκας φρονίμως τῷ τέλει
σου. Σπουδάζων, διὰ παντός τὸ εὐάρεστον, Κυρίῳ, κρύπτειν
ἐφίλεις ἥπερ φαίνεσθαι, ὁ γὰρ παντέφορος οἶδε, τὰ κρυπτὰ καὶ
ἥδεται, καὶ γὰρ Οὗτος ὁ σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, κρυ-
πτοτρόπως, τὸν ἐχθρὸν κατήργησεν.

Ἔτερα, ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Παίζων Πάτερ ἐνέπαιξας, τὸν τὸ γένος ἐμπαίξαντα, ὄφιν δολιώ-
τατον, τῇ σαλότητι, ἣν περ ἐν γνώσει ἀνείληφας, ὡς δρόμον
εὐσύντομον, ὁδηγοῦντα σε θεῷ, καὶ καλύπτων τὰ ἄθλα σου, ἅπερ
ἔπραττες, ὅθεν μέγα γενόμενος δοχεῖον, ἀπαθείας ἀκροτάτης, τῷ
ἀπαθεῖ προσωμίλησας.

Εν πελάγει νηξάμενος, τῆς θεοῦ ἀγαπήσεως, τῷ πλησίον γνή-
σιον συνεπάθησας, διὸ Χριστὸν ἐκμιμούμενος, ψυχὴν σου
Νικόδημε, ἐκουσίως καὶ γνωστῶς, ὡς θυσίαν προσήνεγκας, ἵνα τύ-
χῃ, σωτηρίας ψυχῇ μεμακρυσμένη, τῆς ζωῆς τῷ ἐρεβώδει, σκότει
τυφλώττουσαι Ὅσιε.

Σὺ Χριστῷ μὲν Νικόδημε, σεαυτὸν προσενήνοχας, λογικὸν ὡς
σφάγιον, δι' ἀσκήσεως, καὶ γλυκανθεὶς ταῖς ἐλλάμψεσι,
φωτὸς Αὐτοῦ ἔγνωκας, ὅτι ἅπαντα οὐδέν, τὰ φθειρόμενα πέφυκεν,
ὅθεν Κύριος, ἀνταπέδωκε Πάτερ τὸν μισθόν σοι, ἐκουσίας εὐτε-
λείας, καὶ φιλοψύχου θυσίας σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Γένους φθειρομένου περιφάνειαν, ὡς οὐδέν λογισάμενος, ἡρετί-
σῳ μονοτρόπων ἀγωγὴν, Πάτερ Νικόδημε. Ὅθεν τὸν σταυρόν
σου ἀράμενος, διὰ πασῶν τῶν ἀρετῶν, θεῷ προσωμίλησας. Με-
λετῶν δὲ καθ' ἐκάστην τῆς ταπεινώσεως Αὐτοῦ τὸ μέγεθος, ἐξελέξω
σεαυτῷ, τὸν δρόμον τῆς κρυφιομύστου σαλότητος. Καὶ τὴν τῶν
ἀδελφῶν σου σωτηρίαν ὡς ἰδίαν ποθήσας, ὑπὲρ αὐτῶν θαυμαστῶς
ὠλοκαυτώθης. Παρὰ Κυρίου δὲ δοξασθεὶς μυρορροά, ἔκχεε ψεκά-
δας δροσοβόλους, τοῖς τιμῶσι σε τρισόλβιε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον τὰ στίφη τῶν Πιστῶν συνελθόντα, πνευματικῶς πανη-
γυρίσωμεν, καὶ τὴν Θεόπαιδα Παρθένον καὶ Θεοτόκον, ἐν ναῷ
Κυρίου προσαγομένην, εὐσεβῶς ἀνευφημήσωμεν· τὴν προεκλεχθεῖσαν
ἐκ τῶν πασῶν τῶν γενεῶν, εἰς κατοικητήριον τοῦ Παντάνακτος
Χριστοῦ καὶ Θεοῦ τῶν ὅλων. Παρθένοι, λαμπαδηφοροῦσαι προπο-

ρεύεσθε, τῆς ἀειπαρθένου τιμῶσαι, τὴν σεβάσμιον πρόοδον. Μητέρες, λύπην πᾶσαν ἀποθέμεναι, χαρμονικῶς συνακολουθήσατε, ὕμνοῦσαι τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ γενομένην, καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου τὴν πρόξενον. Ἀπαντες οὖν χαρμονικῶς, τὸ χαῖρε σὺν τῷ Ἀγγέλῳ ἐκβοήσωμεν, τῇ Κεχαριτωμένῃ, τῇ ἀεὶ πρεσβευούσῃ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. **Προκείμενον καὶ Ἀναγνώσματα.**
Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα. Οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ ὥς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι καὶ ὥς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

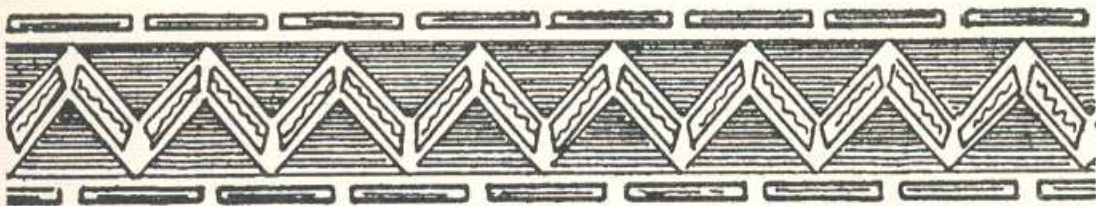
Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. Ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὥς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὥς

λαῖλαψ πλήρεις ριφήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομίαν καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΤΗΝ

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Αγάλλεσθε συμφώνως Βέρροια καὶ Θεσσαλονίκη, ᾄδουσαι χαρ-
μοσύνως, ἐπὶ μνήμῃ τοῦ μακαρίου Νικοδήμου. Κοινὸν
ἔχουσαι τὸν νυμφαγωγὸν ὑμῶν εἰς Χριστόν, τὸν θεοκήρυκα Παῦλον,
κοινὴν ἐπλουτήσατε καὶ τὴν πνευματικὴν ἐκ τούτου καρπογονίαν.
Μόνῳ τῷ Κυρίῳ ζῶν γὰρ ὁ Ὁσῖος, τὰ πάθη κατεδουλώσατο τῇ
ἀκροτάτῃ ἀπαθείᾳ, δι' ἧς Αὐτῷ ἠνώθη καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Δεῦτε πάντες οἱ φιλόαγνοι, δεῦτε καὶ ἴδετε ἄγγελον ἐν σώματι ἐν
γῇ περιπολεύοντα, καὶ τῇ ἐμπαικτικῇ μωρίᾳ τὸν παμπόνη-
ρον ἐχθρὸν ἀνούστατον δείξαντα. Πολλὰς δὲ ψυχὰς ἐκ τῶν μυλῶν
αὐτοῦ ἐκσπάσαντα, καὶ τῇ καθαρτικῇ μετανοίᾳ, τῷ Χριστῷ συνά-
ψαντα, ᾧ καὶ κράζει σφαττόμενος· δι' ἀγάπην σου Δέσποτα, δέχου
καρπούς τῶν χειρῶν μου, τὰς ἀποπλυθείσας εἰκόνας σου καὶ τὸ
αἷμα μου συνάγαγεν ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Ἦχος γ'.

Αγαθὸν ἀνδρί, ὅταν ἄρῃ ἐκ νεότητος ἐπ' ὧμων τὸν ζυγὸν τοῦ
Κυρίου. Κράτιστον δὲ πέφυκεν, ἢ διὰ τῆς τοιαύτης ἄρσεως

πολλῶν ἐτέρων προσγινομένη σωτηρία. Οὕτω γὰρ πολιτευσάμενος ὁ σοφώτατος Νικόδημος, τῇ πεπλασμένη ὑποδύσει τῆς ἁμαρτίας, ἐκ βρόχων διαβόλου ἀνήρπασεν ψυχὰς θεοπλάστους. Καὶ τῷ ὁσίῳ Βιταλίῳ στοιχῶν, διὰ τῆς φαινομένης δουλοπαθείας, τὴν ἀπάθειαν θαυμαστῶς καταπείθων ἐνεφύτευεν. Ὅθεν ἅπαντες βοήσωμεν· κάθαρον εὐχαῖς σου Ἄγιε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν δεόμεθα.

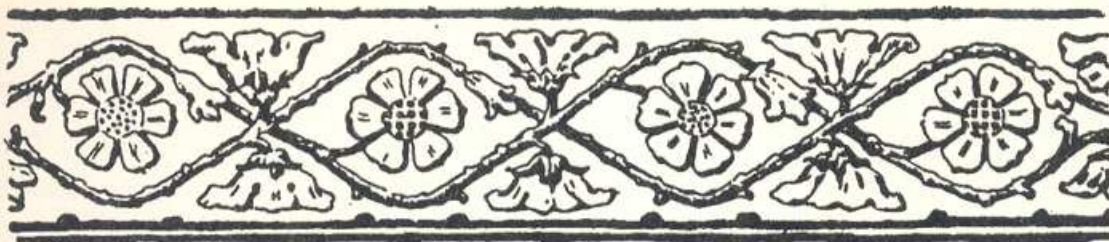
Δόξα. Ὡχος πλ. α'.

Κρυφιοπράτης πάτερ Νικόδημε, ἐν αἰσθήσει γεγονώς, μείζονος τῆς εὐκλείας, πρὸς θεοῦ τετύχηκας. ἔχων γὰρ πρὸ ὀφθαλμῶν σου διηνεκῶς τὸν τῆς ἀγάπης φόβον, ὡς ἄλλοι φιλοῦσι τὰς φθειρομένας ἡδονάς, σὺ τοὺς θείους πόνους τῆς ἀρετῆς προσωκειώθης. Καὶ τὸ παραρριπτεῖσθαι ἐν οἴκῳ Κυρίου προελόμενος, τῇ οἰκονομικῇ ἀδιαφορίᾳ, τὸν πλοῦτον τῆς ψυχῆς σου, ἄσυλον ἐτήρησας. Ὅθεν ἀρέσας τῷ θεῷ ὑπερφυῶς, νῦν συναγάλλη Αὐτῷ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς
Ὡχος πλ. α'.

Επέλαμψεν ἡμέρα χαρμόσυνος, καὶ ἐορτὴ πανσεβάσμιος. Σήμερον γὰρ ἡ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ μετὰ τὸκον Παρθένος μείνασα, ἐν ναῷ ἁγίῳ προσάγεται· καὶ χαίρει Ζαχαρίας ὁ πρέσβυς, ὁ γενέτης τοῦ Προδρόμου, καὶ βοᾷ γηθοσύνως· Ἠγγικεν ἡ προσδοκία τῶν θλιβομένων, ἐν ναῷ ἁγίῳ ὡς ἁγία, ἀφιερωθῆναι εἰς κατοίκησιν τοῦ Παντάνακτος. Εὐφραινέσθω Ἰωακείμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Ἄννα ἀγαλλιᾶσθω, ὅτι προσήνεγκαν Θεῷ, ὡς τριετίζουσαν δάμαλιν, τὴν ἄμωμον Δέσποιναν. Μητέρες συγχαίrete, παρθένοι σκιρτήσατε, καὶ στεῖραι συγχορεύσατε· ὅτι ἠνέφξεν ἡμῖν τὴν οὐρανῶν βασιλεία, ἡ προορισθεῖσα παντάνασσα. Χαίrete λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ

Στιχηρά προσόμοια. Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις, ὁ τῆς Βερροίας καρπός, Θεσσαλονίκης τὸ μυρίπνουν ἐντρύφημα, Νικόδημε θεοφόρε, τῆς Φιλοκάλλους Μονῆς, τὸ τερπνὸν καὶ θεῖον ἐγκαλλώπισμα, τοῦ μύρου ὁ μέτοχος, θησαυρὸς ταπεινώσεως, φιλαδελφίας, ὁ ἐργάτης ὁ ἄριστος, καὶ ἀσκήσεως, τῆς κρυπτῆς μύστης ἄριστος. Ὅθεν σου τὴν πανίερον, τιμῶντες πανήγυριν, καθικετεύομεν Πάτερ, βίου ἡμᾶς καταξίωσον, θεῷ εὐαρέστου, καὶ τυχεῖν τῆς ἄνω δόξης, εὐχαῖς ἀγίαις σου.

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ πρόσεσχέ μοι.

Χαίροις, νίκην νικήσας κλεινὴν, περιφανέστατε καὶ θεῖε Νικόδημε, ἐχθροῦ νοητοῦ καθεῖλες, τὴν ἐπηρμένην ὀφρύν, ὅταν γὰρ ἐκεῖνος ὑπελάμβανεν, παγίσι κατέχειν σε, ἁμαρτίας τρισόλβιε, τότε πανσόφως, σὺ ψυχὰς ἀπεκάθηρας, ἔχων ἔνδοθεν, τὸν Χριστὸν ὑποφήτην σου, Ὅν καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, μιμούμενος ἔξωθεν, πύλης Μονῆς σου ὁσίως, ψυχὴν Αὐτῷ παραδέδωκας, Ὡς πρέσβευε πάτερ, καταπέμψαι ὑμνηταῖς σου, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Χαίροις, ὑπομονῆς θησαυρὸς, καὶ καρτερίας τεῖχος ἄρρηκτον Ὅσιε, τῆς θείας ἀγάπης ἄκρος, καὶ ἐντελὴς πληρωτὴς, τῆς ἀγνεΐας θεία ὑποτύπωσις, Νικόδημε τίμιε, πάντας ἐκπλήττει ὁ βίος

σου, συμμοναστάς σου, ὥσπερ τότε ἐξέπληττε, θεωροῦντας σου τὴν παράδοξον ἄσκησιν. Πάτερ ὡς παίζων πέπαιχας, ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, τῇ ἐπιπλάστῳ μωρία, οὕτως ἡμᾶς καταξίωσον, παγίδας συντρίβειν, διαβόλου σαῖς πρεσβείας, ἀιμακάριστε.

Δόξα. Ὡχος πλ. δ'.

Οὐδὲν ἀγάπης μεῖζον, τῆς πρὸς θεὸν καὶ πλησίον πέφυκε. Ὡς περ ὁ θεῖος Νικόδημος πλήρης γεγονώς καὶ κατ' ἐπίφασιν μωρίαν ἐπαινετὴν ἡσκηκώς, τὸν παλαμναῖον δράκοντα διέδρα λάθρα βιώσας. Διὸ πάντα κατασκυβαλίσας, πέφθακε Χριστῷ, τῷ δωρουμένῳ πληθὺν χαρίτων, τοῖς μιμούμένοις Αὐτοῦ τὸ φιλάνθρωπον.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ὡχος πλ. δ'.

Μετὰ τὸ τεχθῆναί σε, Θεόνυμφε Δέσποινα, παρεγένου ἐν ναῷ Κυρίου, τοῦ ἀνατραφῆναι εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ὡς ἡγιασμένη. Τότε καὶ Γαβριὴλ ἀπεστάλη πρὸς σὲ τὴν πανάμωμον, τροφὴν κομίζων σοι. Τὰ οὐράνια πάντα ἐξέστησαν, ὀρῶντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν σοὶ σκηνῶσαν. Διὸ ἄσπιλε ἀμόλυντε, ἡ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς δοξαζομένη, Μήτηρ Θεοῦ, σῶζε τὸ γένος ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις κλπ. Ἀπολυτίκια, ὡς ἐν τῷ Μικρῷ ἑσπερινῷ.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Η μνήμη σου φαιδρῶς, συνεκάλεσε πάντας κηρύττουσα λαμπρῶς, τὴν ἀγάπην ἣν ἔσχες, Νικόδημε ὅσιε, πρὸς Θεὸν καὶ τὸν πέλας σοι, καὶ πῶς ἔλαθες, τὸν πτερνιστὴν τὸν ἀρχαῖον, ξένοις ἤθεσι, δι' ὧν Χριστῷ ὁμοιώθης, φιλοῦντι ταπείνωσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Παρθένε Μαριάμ, ταπεινώσεως Μήτηρ, ταπείνωσιν ὀρθήν, τῷ νοῖ μου χορήγει, ἐνθέρμοις πρεσβείαις σου, πρὸς Υἱόν σου καὶ Κύριον, Ὃς ἀνείληφεν, ἀνυπερήφανον σάρκα, καὶ κατήργησε, τὸν ὑπερήφανον ὄφιν, φρικτῇ κρυφίότητι.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος δ΄.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Σοφῶς ἐκ νεότητος τὰ γεηρὰ παριδών, ποθῶν δὲ τὰ μένοντα, σταυρόν Κυρίου λαβών. Αὐτῷ συνεσταύρωσαι, πάσας δὲ ἐξασκήσας ἀρετὰς θεῖε Πάτερ, στέφανον μαρτυρίου περιβέβλησαι δόξῃ, εἰς καύχημα ἔνθεον τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Τὸ μύρον σκευάσασα τὸ νοητὸν τὸν Χριστόν, Αὐτὸν δίδου Δέσποινα τοῖς αἰτουμένοις πιστῶς, μυρίζουσα ἅπαντα, μέλη ἡχρειωμένα, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἵνα ὀπίσω Τούτου, ἐφεπόμενοι ὦμεν, καὶ σύσκηνοι Αὐτῷ εἰς χαράν, τὴν ἐπουράνιον.

Μετὰ τὸν Πολυέλειον, Κάθισμα, ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγη ὁ χορὸς, συμμοναστῶν σου ἀθλητά, καθορῶντες τὴν πολλήν, δόξαν ἦν ἔσχες ἐκ θεοῦ, καὶ τὴν τῶν μύρων ἀένναον χύσιν. Πῶς ἔλεγον σοφῶς, ἐχθρὸν διέλαθες, μωρία τῇ πλαστῇ καὶ ἐξενεύρισας, τούτου τὴν δύναμιν Πάτερ τὴν ψυχοφθόρον; Διὸ βοῶντες, δόξαν προσῆγον, τῷ Τρισαγίῳ θεῷ ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν, **Θεοτοκίον, Ὅμοιον.**

Εξιστᾷ τὸν λογισμόν, ἡ ἐνανθρώπησις Ἀγνή, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, πῶς ἐσαρκώθη θαυμαστῶς, καὶ συνανύψωσε φύσιν πεσοῦσαν, Αὐτοῦ δὲ τὴν φρικτὴν, οἰκονομίαν πολλοί, μιμούμενοι θερμῶς, ὀπίσω ἔδραμον, τῆς ταπεινώσεως ἔνδυμα φορέσαντες, καὶ τὰς παγίδας φυγόντες, τοῦ διαβόλου, τὸ ὑπὲρ φύσιν, ὡς κατὰ φύσιν ἐβίωσαν

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α΄ ἀντίφωνον τοῦ δ΄ ἤχου, Ἐκ νεότητός μου...

Προκείμενον· Τίμιος ἐναντίον Κυρίου· ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου Αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ...

Εὐαγγέλιον, ὁσιακόν. Βλέπε τῇ ε΄ Δεκεμβρίου εἰς τὸν Ὅρθρον.

Ὁ Ν΄, Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Δόξα. **Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.**

Καὶ νῦν. **Ταῖς τῆς Θεοτόκου.**

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ως τοῦ Χριστοῦ ἀράμενος πιστῶς, τὸ ἐλαφρὸν φορτίον Πάτερ Νικόδημε, ἀπόλαυε νῦν παρ' Αὐτοῦ τὸ τῆς ἐργασίας σου δηνάριον. Σὺ μὲν θλίψεις καὶ χλεύην καὶ μυκτηρισμοὺς ἐνταῦθα

ὑπήνεγκας, Οὗτος δὲ χαρὰν καὶ ἔπαινον καὶ στέφανον ὑπομονῆς ἐν οὐρανοῖς σοι χαρίζεται. Μὴ ἐπιλάβῃ οὖν καὶ ἡμῶν τῶν τιμώντων σου τὴν μνήμην τρισόλβιε.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου... καὶ οἱ Κανόνες, πρῶτον τῆς Θεοτόκου, εἶτα ὁ παρών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Φιλοκαλῶ Νικόδημον, ἀγάπης ξένον θῦμα».

Ἦχος δ'.

ᾠδὴ α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Φωτὸς θείου μέτοχε, πάτερ Νικόδημε δέομαι, ψυχὴν καὶ διάνοιαν, εὐχαῖς σου φώτισον, ὅπως πόθῳ σοι, φιλοκαλήσω αἶνον, καὶ πᾶσι κηρύξω σου, βίον τὸν ἔκλαμπρον.

Ιθύνας τὸν βίον σου, τοῖς τοῦ Κυρίου προστάγμασι, καὶ πλοῦτον καὶ γένους τε τὴν περιφάνειαν, καὶ πατρίδος σου, ἡλόγησας θεόφρον, Χριστὸν μόνον ἔχων σου, πόθον καὶ εὔρημα.

Λαμπρὸς οἶκος δέδειξαι, τῇ σῇ ἀσκήσει Νικόδημε, καθάρας τὸ ὄμμα σου, τῇ τῶν δακρῦν ροῇ, τῇ νηστείᾳ δέ, ζώσας τὴν ψυχὴν σου, εὐχῇ τε ἠνδρεῖσας, τὸ θεοπάρεδρον.

Θεοτοκίον

Οτόκος σου Πάναγνε, τοὺς πεπτωκότας ἠνώρθωσε, καὶ φύσιν ἀνθρώπειον, ὑπερετίμησε, δι' ἀνέκφραστον, Αὐτοῦ φιλανθρωπίαν, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ φύσει ἄυλος.

Κανὼν ἕτερος. Ποίημα Πορφυρίου μοναχοῦ

Ἦχος πλ. α'. Τῷ σωτῆρι Θεῷ.

Σὴν παιδρὰν ἑορτήν, μέλλοντα νῦν ἐξυμνεῖν, Πάτερ παμμάκαρ καθοδήγησον, ἵνα τοῦ βίου σου κάλλος μιμούμενος, σὺν σοὶ καὶ σωθῆσομαι, θεῖε Νικόδημε.

Υμνους Πάτερ σοφέ, ἄρχομαι πλέkein πρὸς σέ, τὸ τῆς Βερροίας θεῖον βλάστημα, ἦν περ φυλάττοις, ἀπῆμαντον, εὐχαῖς ταῖς

αγίαις σου, μάκαρ Νικόδημε.

Νέος ὤφθης ἀστήρ, τῇ βιοτῇ δὲ σαλός, ἔνδον φυλάττων σου τὸν ἔρωτα, τὸν τοῦ Χριστοῦ Ὡ ἠκολούθηκας, ὀπίσω ἀλλόμενος, πάτερ Νικόδημε.

Θεοτοκίον

Αῖνος νέον Ἀγνή, εὐωδιάζον ψυχάς, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου δοῦλος γνήσιος, νῦν ἀνυμνεῖται Νικόδημος, σαλός θείῳ ἔρωτι, περιφερόμενος.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους.

Καιρὸν θεωρήσας πάντα βίου, εὐπρόσδεκτον Πάτερ πρὸς ζωῆς, τῆς οὐρανίου ὤνησιν, σαυτὸν Χριστῷ ἐπώλησας, ὑπακοῇ τῇ κρείττονι, καὶ θαυμαστῇ κρυφιότητι.

Ακτήμων ὁ πρῶην πολυκτήμων, τὴν ξένην κατέλαβες Θεῷ, ἀρέσκειν προελόμενος, Νικόδημε μακάριε, εἰ καὶ τὸ σῶμα ἔφερες, ἔσχες ἰσάγγελον βίωσιν.

Λεόντων συνέθλασας τὰς μύλας, εὐτέχνως καὶ πάνυ θαυμαστῶς, τὰς χεῖρας σου πρὸς πόλεμον, τὸν νοητὸν κατέμαθες, αἶρειν καὶ παρατάσασθαι, νικητικῶς πρὸς ἀντίπαλον.

Θεοτοκίον

Ως Κόρη ὁ ἄχραντος Υἱός σου, ἐχθρὸν ἐφενάκισε τῷ σώματι, τοῦτον καταβαλόμενος, ὑπόδειγμα ἐγένετο, τοῖς ὅσοι πρὸς ἀσώματον, μετὰ πηλοῦ ἀντιμάχονται.

Ἄτερος. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὅς περ μωρία νενόμισται, μωρὸς τὸν βίον διέλαθες, πάτερ Νικόδημε.

Ω! πῶς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκός, πάτερ ἐμφρόνως ἀπενέκρωσας, καὶ χαμαιτύπων γυναιῶν ἠνώρθωσας, τὰ ἥθη Νικόδημε.

Αῖθροίσθητε Βερροίας υἱοί, καὶ Νικοδήμου τῷ βίῳ τρυφήσατε, καὶ συνετίσθητε τοῖς θείοις παλαίσμασιν, ἀγνείαν μιμούμενοι καὶ τὴν ταπείνωσιν.

Θεοτοκίον

Νεάζω ἡλικία Ἀγνή, δός μοι ἀγνείαν καρτερίαν καὶ σύνεσιν, ἵνα παθῶν γαληνεύουσα κύματα, εἰς ὄρμον εἰσάξης με καὶ λιμένα εὐδιον.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κάθισμα. Ὕψος γ'. Θείας πίστεως.

Εἴχει Βέρροια, καύχημα μέγα, τὴν σὴν γέννησιν, Πάτερ θεόφρον, Θεσσαλονίκη δὲ αὐχοῦσα προσβάλλεται, τοὺς σοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ τέλος πανόσιε, ἡ Ἐκκλησία τε τοῦ μύρου τὰ θαύματα. Νίκη πέφυκας, Νικόδημε κατ' ἀλάστορος, χαρὰ δὲ τῶν τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν, **Θεοτοκίον, ὁμοιον.**

Εἴχει Δέσποινα, ἡ Ἐκκλησία, τὸν μυριάνδρον, δῆμον Ἀγίων, ὥσπερ καρπὸν τῆς σῆς λοχείας ὑπέρτιμον, ἡ δὲ ψυχὴ μου θαυμαστὴν ἀγαλλίασιν, καὶ εὐτονίας φιλοθέου παράκλησιν, ὅτι κέκτηται μεσίτας πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον, σὺν Σοὶ ὅσους ἐπέγνωκε χάριτι.

Ὠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Νεαζούσας τὰς δυνάμεις, τῆς ψυχῆς ἀπεδείκνυες, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην, θεαῖς καὶ ἀπαύστοις δεήσεσι, καὶ εὐπετῶς καθ' ἑκάστην καθικνούμενος, τῇ συντόνῳ τε καὶ φιλοθέῳ μελέτῃ σου.

Ιερὰν ὥσπερ εἰκόνα, τοῦ Χριστοῦ διεφύλαξας, Πάτερ τὴν ψυχὴν σου, λάμπουσαν τοῖς θείοις χαρίσματι, καὶ ἀλωβήτως τηρήσας τὸ ἀξίωμα, καθ' ὁμοίωσιν, τοῦ σοῦ Δεσπότης ἐβάδισας.

Κλίσει Πάτερ τῶν γονάτων, προσωμίλεις τῷ κτίσαντι, καὶ τοῖς κρεμαστῆρσι, σμῆνος χαρισμάτων ἐτρύγησας, ἅπερ ὡς σίμβλῳ κρυφίως ἐταμίευες, τῇ καρδίᾳ σου, ἐν ᾗ Θεὸν κατεβίβαζες.

Θεοτοκίον

Οὐδενὶ καθάπερ ἄλλῳ. ἰλεοῦται Πανάμωμε, ὥσπερ ταπεινώσει, ὁ ταπεινωθεὶς ἄκρα Κύριος, διὸ καὶ πλοῦτον δωρεῖται τὸν τοῦ πνεύματος, τοῖς ταπείνωσιν, ἐν συναισθήσει κατέχουσι,

Ἄλλος. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου κένωσιν.

Ιχῶρες τοῦ σοῦ σκήνους τρισόλβιε, εἰς μύρου οὐσίαν μετημείφθησαν, τοῦ δοῦναι γνῶσιν τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ὅτι Πνεύματος ὤφθης θεῖον σκῆνωμα.

Κυκλοῦμεν θυμηδίας πολλῆς, τὴν σὴν εἰκόνα πληρούμενοι, καὶ ταύτην κατασπαζόμεθα, εἰς σωτηρίαν Νικόδημε, καὶ παθῶν ἀπολύτρωσιν.

Οἅρως τῆς ψυχῆς σου σοφέ, κῆρτον κατέστησεν, ἐσφραγισμένον τὴν καρδίαν σου, ἕως θανάτου ὅτι νῦν, εὐωδίας πληροῖς τοὺς τιμῶντας σε.

Θεοτοκίον

Διάσωσον Παρθένε ἀγνή, ὡς παρρησίαν κεκτημένη τοὺς δούλους σου, τοῦ σῶσαι γὰρ τὸν λαόν Αὐτοῦ, ὁ Κύριος ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν.

Καταβασία. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

ᾠδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Δαιμόνων τὰ ἔνεδρα, σοφῶς Πάτερ διέφυγες, χλεύη καὶ ὀνείρω παρεικάσας, φλοίσβῳ θαλάσσης πάντα τὰ πρόσκαιρα, ζῶν καὶ πνοήν σου ἀτεχνῶς, τοῦτο λογιζόμενος, ἀρετὴν ἀποκτήσασθαι.

Η' χάρις τοῦ Πνεύματος, σαφῶς Πάτερ ὠδήγει σε, ἀπὸ ἀναβάσεως εἰς δόξαν, αὕτη σε αὖθις, καθυπηγόρευσε, δοῦναι σεαυτὸν ὑποταγῇ, κοινοβίου ἅψασθαι, στερροτέρας ἀθλήσεως.

Μωράνας ἐμώρانا, ἐν Φιλοκάλλους Ὅσιε, τὸν ἐφευρέτην τῆς πονηρίας, ἐν ταῖς σοφαῖς σου καὶ φαινομέναις μωραῖς, πράξεσι Νικόδημε διό, πάντοθεν πλυνόμενος, μώμους Πάτερ ὑπέμεινας.

Θεοτοκίον

Ο' Κτίστης Μητρόθεε, σάρκα λαβὼν ὑπέδειξε, τρόπους ἡμῖν πλείστους σωτηρίας, οὓς περαιῶσαι, ἔστιν ἀδύνατον, ἄνευθεν πολλῆς ὑπομονῆς, καὶ ἐγκαρτερήσεως, ἃς εὐχαῖς σου μοι δώρησαι.

Ἄλλος. Ὁρθρίζοντες βοῶμεν σοι.

Η' θήκη τῶν λειψάνων σου θαυματόβρυτος γέγονε, καὶ ὁ ναὸς σου ἰατρεῖον ἁμισθον, τοῖς προσιοῦσι σοι.

Μαρτύρων ἰσοστάσιος Ὅσιε, ξίφει σφαγεῖς, τῷ Χριστῷ ἀναδέδειξαι, παρ' Οὗ καὶ μύρω τετίμησαι.

Ω' πόσης ἀγνωσίας ἐπλήσθησαν συμμονασταί, μὴ εἰδότες σου πάγκαλε, ἡθῶν τὴν καθαρότητα.

Θεοτοκίον

Σαλὸς ὁμοῦ καὶ μάρτυς καὶ ὄσιος, σὸς ἐραστής, ὀπίσω γὰρ τοῦ κάλλους σου, Παρθένε προσέδραμε.

Καταβασία. Θεὸς ὦν εἰρήνης.

Ῥοδή στ' Τὴν θείαν ταύτην.

Νοῖ Χριστῷ συγγινόμενος, καρδίαν σου τηρῶν παναμόλυντον, Πάτερ διέτριβες, πόρναις ποθῶν ἀπαλλάξασθαι, μιάσματος καὶ δίκης, ταύτας φιλόψυχε.

Αῖδάμας κόπτων προσκόμματα, ἐχθροῦ ἐφάνης Πάτερ Νικόδημε, ἔξω βαλλόμενος, τῆς σῆς Μονῆς ὥσπερ ἄσωτος, ἀρρύπτων φυλάττων τὴν πολιτείαν σου.

Γνησίως Πάτερ ἐφίλησας, τὸν βίον Βιταλίου τοῦ σώφρονος, ὃ καθωμοίωσαι, καὶ καθ' ἐκάστην ἐξήγαγες, ψυχὰς ἐξ ἀπωλείας, ὦ! θαῦμα μέγιστον.

Θεοτοκίον

Αῖγνή Παρθένε θεόνυμφε, τὸν βίον μου ἀγνώως περαιώσασθαι, εὐχαῖς σου δώρησαι, καὶ μισοάγνου τὰ σκάνδαλα. τεθῆναι ἐκποδῶν μου, ὥσπερ ἀθύρματα.

Ἄλλος. Μαινομένην κλύδωνι.

Αῖπαν γένος πάντιμε, Βερροιέων νῦν σε προσκυνεῖ, Θεσσαλονίκης ὁμοῦ τε πόλις καὶ λαός, κραυγάζοντες Ὅσιε, τὰ σὰ μύρα ἔκχεον ἡμῖν, πάθη διώκοντα.

Λέλυται Νικόδημε, τῆς σαρκός σου ἡ ἀγνή ψυχή, σκηνοῦσα ὡς περιστερά, πλησίον τοῦ Κτίστου σου, τῷ φωτὶ τερπομένη τῆς θεώσεως.

Ωῤαῖζομένου σου, Φιλοκάλλους θεῖε φοιτητά, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς θαυμασταῖς, τὸ σκῆνος τὸ τίμιον, πηγὴν χάριτος ἀνέδειξας.

Θεοτοκίον

Μετέχει Θεομητορ καὶ μεταδίδωσι, θεῖον ἀληθῶς χρῆμα ὁ Νικόδημος, τοῦ Υἱοῦ σου τὴν δόξαν τὴν ὑπέρκαλλον καὶ τὴν ὑπὲρ ἔννοιαν.

Καταβασία. Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν τῆς Βερροίας θεῖον γόνον καὶ πολύτιμον
Θεσσαλονίκης δὲ θησαύρισμα ὑπέρλαμπρον
Μυροβλύτην τε τρισμέγιστον Φιλοκάλους
Ἐγκωμίοις καταστέψωμεν καὶ ᾠμασιν
Ἐντρυφῶντες τοῖς τοῦ βίου κατορθώμασι
Πόθῳ κρᾶζοντες· Χαῖρε Πάτερ Νικόδημε.

Ὁ Οἶκος

ΑΨθορον ἀγαπήσας πολιτείαν τρισμάκαρ, ἀγγέλων περιβέβλησαι σχῆμα. Καὶ μωρίαν πλαστήν ἐκλεξάμενος Νικόδημε, ὡς τρόπον ζωῆς καὶ κρυφιότητος, Θεῷ εἰς ἄκρον εὐηρέστησας, διό σοι προσφωνοῦμεν οὕτω·

Χαῖρε Βερροίας κάλλιστον γέννημα.
Χαῖρε Θεσσαλονίκης τερπνότατον καύχημα.
Χαῖρε Μονῆς Φιλοκάλους ὑπήκοος
Χαῖρε γυναιῶν αἰσχυρῶν ρύστης φιλάνθρωπος.
Χαῖρε ὁ τὴν μωρίαν τοῦ Σταυροῦ ἀγαπήσας
Χαῖρε ὁ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ὑπερτιμήσας.
Χαῖρε Μυροβλύτου Δημητρίου ὁμότιμε
Χαῖρε Βιταλίου παλαιοῦ μιμητὰ τιμιώτατε.
Χαῖρε ψυχὰς ἐξοφωμένας ἀπομελανώσας
Χαῖρε ὁ τὴν ἐσχάτην ταπείνωσιν θεοφιλῶς βιώσας.
Χαῖρε θαυμάτων ὑπερφυῶν ἐργαστήριον
Χαῖρε τῶν προσιόντων σοι χαρμόσυνον ἱλαστήριον.

Χαῖρε Πάτερ Νικόδημε.

Τὸ Συναξάριον

Τῇ 24ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ὁσιομάρτυρος Νικοδήμου τοῦ Βερροιέως, ἀσκήσαντος ἐν τῇ κατὰ τὴν Θεσσαλονίκην Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Φιλοκάλλους καὶ ξίφει τελειωθέντος.

Στίχοι

Λαθὼν βιώσας ψυχοπύκτα τὸ πρόην
 Νῦν ἐμφανῶς δέχου ἐκ Χριστοῦ σου τὰ στέφη.
 Θάνε φασγάνῳ Νικόδημος δαιμονοπαίκτης.

Καὶ τὸ Ὑπόμνημα τοῦτο

Νικόδημος, οὗτος ὁ τρισόλβιος Πατήρ, πατρίδα μὲν ἐπίγειον ἔσχε τὴν κατὰ Μακεδονίαν περιφανεστάτην Βέρροιν, ἀκμάσας ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Β' τοῦ Παλαιολόγου. Γένους δὲ τυχὼν πλουσίου τε καὶ ἀρχοντικοῦ καὶ παιδείας εὐμοιρήσας οὐ τῆς τυχούσης, πάντα ἀποταξάμενος δι' ἀγάπην Χριστοῦ, ἐκάρη μοναχός. Τόπους πολλοὺς διαμείψας, ὡς φιλήσας ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν ἀρετῆς τὸ ἀφιλόδοξόν τε καὶ ἀκενόδοξον καὶ κρύπτειν τὰ ἀσκητικὰ αὐτοῦ παλαιίσματα, καταλαμβάνει τὴν κλεινὴν Θεσσαλονίκην. Ἐνταῦθα ὑποτάσσεται εἰς τὴν εὐαγεστάτην Μονὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὴν ἐπιλεγομένην τοῦ Φιλοκάλλους, ἔνθα πᾶσαν σπουδὴν ἀρετῆς ἐπιδεικνὺς ἐθαυμάζετο παρὰ τῶν συμμοναστῶν. Φεύγων δὲ τὸν ἐκ τῆς κενοδοξίας ψυχοφθόρον ἔπαινον, προσεποιεῖτο πλαστὴν μωρίαν καὶ συνδιατρίβων πόρναις γυναιξί, κατέπειθε ταύτας, ὡς ὁ παλαιὸς ὁσιος Βιτάλιος, ἀπέχειν τῆς μυσαρᾶς ἐργασίας τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τῆς μετανοίας ἀκολουθεῖν τὴν ὁδὸν τοῦ ἁγιασμοῦ. Τὴν τοιαύτην διαγωγὴν μὴ κατανοοῦντες οἱ συμμονασταὶ αὐτοῦ κατέπλυνον τοῦτον σκώμμασι καὶ ὕβρεσι πολλαῖς. Φιλόπορνοι δὲ καὶ συμπεπλεγμένοι ταῖς ἡδοναῖς τῆς σαρκὸς ἄνδρες, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀνδράποδα, μαχαίρα τὸν Ὅσιον κατέσφαξαν, οἰόμενοι τοῦτον ὁμοιοπράτην καὶ ἀντίζηλον αὐτῶν. Ἀτίμου ταφῆς δὲ τυχὼν ὡς ἐκ τούτου ὁ τρισόλβιος Νικόδημος, μετὰ καιρὸν ἐδοξάσθη παρὰ Θεοῦ τῇ ἐκβλύσει ἀπὸ τοῦ τάφου ἀκενώτου μύρου, διὸ καὶ ἀνακομισθέντος μετὰ πολλῆς τῆς

ἐκκλησιαστικῆς εὐδοξίας καὶ παρατάξεως τοῦ τιμίου σκήνους αὐτοῦ, μετηνέχθη εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ μετάνοιαν, ἔνθα ἱατρεῖον ἐδείχθη πολλοῖς ψυχῶν τε καὶ σωμάτων. Τὰ κατὰ τὸν ὅσιον τοῦτον ἄνδρα ὑπομνηματίσας λόγῳ κομπῶ ὁ καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοκάλλους καὶ εἶτα Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Φιλόθεος ὁ Κόκκινος παρέδωκε εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Πλὴν ὁμως διὰ τὰς ἱστορικὰς περιστάσεις ὃ τε τάφος καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Ἀγίου σὺν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ ἐκαλύφθησαν τῇ λήθῃ. Θεία δὲ νεύσει ὁ νῦν οἰακοστρόφος τῆς τῶν Βερροιέων Ἐκκλησίας Σεβ. κ. Παῦλος, ἐπανευστήσατο καὶ αὖθις τὴν τοῦ ἁγίου Ὁσιομάρτυρος πανήγυριν.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ψδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν

Πορευόμενος, ὁδοὺς τὰς τοῦ Κυρίου σου, ἐν κρυφιώτητι, γυναιίοις ἁμαρτωλοῖς, ὡς ἄλλος ἀγνότατος καὶ καθαρὸς Ἰωσήφ, Σίτον ἄφθαρτον, καὶ ἀληθῇ διένειμες, Ἰησοῦν τὸν ζωοδότην.

Φιλάνθρωπος, ἀριστερά σου Ὅσιε, οὐκ ἐπεγίνωσκε, τῆς δεξιᾶς ἀρετὴν, ποθοῦντος ἐργάζεσθαι τὰς τοῦ Θεοῦ, Ὅς ἠξίωσε, μαρτυρικῆς Νικόδημε, τελειώσεώς σε ξίφει.

Συμπεπόρευσαι, ἐργάταις ταπεινώσεως, κριτῆς ἀμείλικτος, κατὰ σαυτοῦ γεγονώς, διὸ καὶ ἀπήτησας ταφῆναι Ὅσιε, ὡς περ ἔκτρωμα, μακρὰν τῆς μετανοίας σου, ὁ δοξάσας εἶτα ταύτην.

Θεοτοκίον

Εένον ἄκουσμα, Παρθένε Παμμακάριστε! ὅσοι πελάζουσι, Θεῷ διὰ τῆς κρυπτῆς ἀσκήσεως ἔχουσιν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, μακρὰν ἴστασθαι, Αὐτοῦ καὶ πόνους τίθενται, πρὸς τοὺς πρώτους αὐτῶν πόνους.

Ἄλλος. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός.

Επιστομίζεις αὐχοῦντος τὸ θράσος, καὶ συνετίζεις αὐτοῦ ἁλογίαν, ὦ κραταιότατε πάτερ Νικόδημε.

Λευχειμονῶν παρθενίας χιτῶνι, ὡς ἐν παστάδι νυμφικῶς ἐπαγάλλη, ὁσίων κλέος πάτερ Νικόδημε.

Η Φιλοθέου γραφή ἀπεκάλυψε, νῦν θησαυρὸν τοῦ σου βίου παλαίσματα, θεοφιλίας ὑποτύπωσιν, πάτερ Νικόδημε.

Θεοτοκίον

Αγαλλομένῳ ποδὶ Θεονύμφευτε, χορεύω χαίρων καὶ εὐφραινόμενος, ὡς δοῦλος σὸς ἔχων πρεσβείαν σου ἄμαχον.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβεία.

ᾠδὴ η΄. Παῖδας εὐαγεῖς

Ετυχες τῆς ἄνω κληρουχίας, Νικόδημε ξίφει ὡς ὁ δίκαιος, Ἄβελ καὶ ὡς ἄτιμος, ἔξω ἐναπέριψαι, τῆς σῆς Μονῆς τρισόλβιε, φθόνῳ τοῦ ὄφεως, ὁ Κύριος, ἐτίμησεν ὅμως, εὐωδία θεία καὶ μύρων σε ἐκπνεύσει.

Νίκη κατὰ φύσεως ἐφάνης, καὶ νόμων φθορᾶς εἰς πεῖσμα δαίμονος, μείνας Πάτερ ἔνσωμος, σῶος καὶ μυρίπνοος, πηγάζων ρεῖθρα ἄφθονα θαυμάτων ἅπασι, τοῖς πίστει τε καὶ πόθῳ τιμῶσι, τὸ σεπτὸν σου σκῆνος, εἰς δόξαν Θεοῦ ζῶντος.

Οσα τῇ κοιμήσει ἐκουσίως, οὐκ εἴληφας Πάτερ ἀκενόδοξε, νῦν Χριστὸς παρέσχε σοι, θεῖον ὡς ἀντίδωρον, κελεύσει ἀρχιποίμενος, Θεσσαλονίκης κλεινῆς, χερσὶν ἀγαλλομέναις σὸν σκῆνος, ἐνεγκόντος ἔνθα, ἐνέπαιξας τὸν ὄφιν.

Θεοτοκίον

Νέος οὗτος Κόρη μυροβλύτης, Παρθένε Νικόδημος δεδώρηται, θεία τις βεβαίωσις, ὅτι ὅσοι ἄφθορον, ναὸν αὐτῶν τοῦ σώματος. ἑξαγιαζουσι, μεθέξουσι, τοῦ Μύρου τοῦ θείου, τοῦ Χριστοῦ Κυρία, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

***Ἄλλος.** Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Υπομείνας σύ, σκώμματα καὶ ὄνειδη, καὶ λοιδορίας καὶ γέγονας, ἀληθῶς ἔσοπτρον καθαρὸν κατὰ Παῦλον, ὅθεν ἐν σοὶ χαίρει ἡ Ἐκκλησία πᾶσα.

Χαῖρε εὐωδέστατε καὶ εὐανθέστατε κῆπε, παντοίας ἀρετῆς σύγκρασις, ὁσίων καύχημα, πλήρωμα γὰρ πάσης ἀγάπης πρὸς τὸν πέλας, Πνεύματός τε θείου Νικόδημε δοχεῖον.

Ως περιστερὰ καθαρωτάτη Πάτερ, ἀκέραιος ἔμεινας οὐ μὴν καὶ φρόνιμος, ἀλλ' ὁ πονηρὸς μὴ φέρων σου τὸ κάλλος, πονηρᾷ σφαγῇ σε, ἐπτέρνισε προσκαίρως.

Θεοτοκίον

Νεῦσον πρὸς ἡμᾶς, Παρθενομήτορ Κόρη, παθῶν τὴν σκοτόμαιναν αὐγαῖς σου λύουσα, ἵνα βοῶμεν ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, καὶ ὑπερυψῶμεν τὸν ἄχραντόν σου Τόκον.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

***Ωδὴ-θ'.** ᾠδὴς γηγενῆς.

Θρόνον ἐπὶ γῆς, Νικόδημε ἔσχηκας, πάνυ λαμπρὸν ὁ πτωχός, Βασιλεὺς ἀοίδιμος, πολλῷ χρυσίῳ ναὸν ἐδείματο, καὶ ἐν αὐτῷ κατέθετο, τὸ θεῖον σκῆνος σου, ἔνθα Πάτερ, πηγὴ τις ἀκένωτος καὶ θαυμάτων κρουνὸς ἀναδέδεικται.

Υῖοις ὀχετούς, χαρίτων Νικόδημε ταῖς ἰκεσίαις σου, ὥσπερ τὸν παράλυτον, ἐγείρας Πάτερ, οὕτω με στήριξον, καὶ τὸν ἐκμυκτηρίσαντα σὴν ἀγιότητα, συγχωρήσας καὶ τὴν ἱερόσυλον, συγχωρήσῃς καὶ τῇ πρεσβείᾳ σου.

Μένω ἐλλιπής! ὥς ψάμμος θαλάσσιος τὰ κατορθώματα, καὶ τῶν θαυμασίων σου, δυσεξαρίθμητα τὰ τεράστια, ὥς γὰρ ψηφίδας εἴληφα, τινὰ τοῦ βίου σου, καὶ τολμήσας, τοῦτο σοι προσέρραψα, ἀκαλλώπιστον Πάτερ ὑμνώδημα.

Θεοτοκίον

Αἴνασσα Ἀγνή, συμπρέσβεις παράλαβε τὸν σὸν Νικόδημον, καὶ τὴν ἀπειράριθμον, πληθὺν Ἀγίων τε καὶ Δυνάμεων, ἀγγελικῶν τὰ τάγματα καὶ μίαν στήσαντες, ἰκεσίαν ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ἵνα λάβωμεν ἄμετρον ἔλεος.

Ἄλλος. Ἡσαΐα χόρευε.

Πάτερ πανσεβάσμιε, τὴν σὴν μνήμην ἅγει ἐν χαρᾷ, ὁ δῆμος ὁ ἐκλεκτός καὶ πανευσεβής, τῆς σῆς ἀξιάγαστε, γεννησάσης καὶ συνεκβοᾷ, νίκησον Ὅσιε, πονηρῶν τὰ μηχανεύματα.

Ρήγματα κατέκρυψαν, τὸ σὸν σῶμα τὸ ἀθλητικόν, Μονῆς σου μακαριστὲ οἱ συμφοιτηταί, σαλός γὰρ νενόμισαι, καὶ ὥς πόρνος καὶ πανασελγής, ἀλλὰ ὁ Κύριος, σὲ Νικόδημε ἐδόξασε.

Φόρον πολυχρόνιον, ἀποτίει νῦν ἡ σὴ πατρίς, Νικόδημε θαυμαστέ, καὶ σὴν ἐορτήν, ἐν ὕμνοις γεραίρουσα, θεοφρόνως σοὶ ἀναβοᾷ, λύτρωσαι θλίψεων, τοὺς τιμῶντας σε πανόσιε.

Θεοτοκίον

Σὲ νῦν λιτανεύοντες, Θεμηῆτορ Κόρη Μαριάμ. κραυγάζομεν ἐκ ψυχῆς, δέχου παρ' ἡμῶν, ἐφύμνιον ἄμουσον, τῆς καρδίας φαῖνον τὰς οὐλάς, ἃς σὺ ἐπούλωσον, καὶ καταύγασον τῷ τόκῳ σου.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαπестειλάριον. Ἦχος β΄. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Νικόδημε τρισόλβιε, ἀρετῆς θεῖος οἶκος, καὶ οὐρανὸς πολύαστρος, ὥφθης ἀγάπης ἄχρι, ἡλόγησας τῶν προσκαίρων, καὶ Χριστὸν μόνον ἤρας, ἔμφρων μωρὸς γενόμενος, ἵνα πάγας τοῦ πλάνου διαφυγῶν, φθάσης εἰς κατάπαυσιν Βασιλείας, δι' ἣν σοφῶς ἐνήθλησας, συνειδήσει καὶ ξίφει.

Ἔτερον. Ἦχος γ΄. Ὁ οὐρανὸς τοῖς ἄστροις.

Επὶ τῇ μνήμῃ σου Πάτερ, ἡ Βέρροια ἐγκανχᾶται, καὶ μυριπνόοις σου ρεῖθροις, ἀρδευομένη βοᾷ σοι, Θεσσαλονίκη μὴ παύση, ὑπὲρ σῶν δούλων πρεσβεύειν.

Θεοτοκίον. Τῆς ἐορτῆς

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ην πάλαι προκατήγγειλε, τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος, στάμνον καὶ ράβδον καὶ πλάκα, καὶ ἀλατόμητον ὄρος, Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν· σήμερον γὰρ εἰσάγεται, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ἀνατραφῆναι Κυρίῳ.

Εἰς τοὺς Αἰνους.

Ἰστώμεν στίχ. δ΄. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ΄. ὦ! τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω! τοῦ παραδόξου θαύματος! πόθῳ Χριστοῦ κοσμικούς, λογισμοὺς σβέσας Ὅσιε, Βέρροϊαν κατέλιπες, καὶ σαρκὸς ἅπαν φρόνημα, ἐν γνώσει πάσῃ, σταυρὸν ἐπ' ὤμων σου, ἄρας προθύμως ὡς Παῦλος ἔλεγες· κόσμῳ ἐσταύρωμαι, καὶ Χριστῷ συντάσσομαι διὰ πλαστῆς, ἀγωγῆς τὸν δόλιον, ἐχθρὸν συντρίψαι ποθῶν.

Ω ! τοῦ παραδόξου θαύματος! τῇ ταπεινώσει Χριστοῦ, ὁ θεόφρων Νικόδημος, πάντας ὑπερήλασεν, ὑπὸ κάτω γενόμενος, κτίσεως πάσης, διὰ σαλότητος, σκυλμοῖς καὶ ὕβρει καταπλυνόμενος, καύσει καρδίας τε, πλήθη πρὸς μετάνοιαν ἁμαρτωλῶν, ἤγαγεν ὁ ἔνδοξος, εἰς πείσμα δαίμονος.

Ω ! τοῦ παραδόξου θαύματος! ἵνα ὁφθῇς πληρωτής, τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου σου, ὅτι πάντες γνώσονται, μαθητῶν γνησιότητα, ἐὰν ἀγάπην πλουσίαν ἔξωσιν, ὑπὲρ ἧς σάρκα, καγὼ προσείληφα, πλαστήν σαλότητα, ἐπελέξω ἔνδοξε ὡς ὄπλον σόν, δι' ἧς τὸν ἀντίδικον, κατεξωλόθρευσας.

Ω ! τοῦ παραδόξου θαύματος! σὺ μὲν Θεῷ αἷμα δούς, ἀντιδώρως ἐκέρδησας, ἀφθαρσίαν σκήνους σου, εὐωδίας τε χεύματα, προσέτι χάριν ποιεῖν θαυμάσια, παρέχειν Μύρου τοῦ ὄντως εὖρεσιν, ὅπερ τρισόλβιε, ἐνοικεῖν ἰκέτευε διαπαντός, τοῖς τιμῶσι μνήμην σου, θεῖε Νικόδημε.

Δόξα. Ὑψος πλ. δ'.

Τ ῶ νοητῷ ὄρει τῆς ἀπαθείας προσπελάσας πάνυ θαυμαστῶς, ὦ θεοφόρε Νικόδημε, ὅπως τηρήσης τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν σου ἄσυλον, τὴν ταπείνωσιν περιεζώσω. Καὶ μόνῳ εὐαρεστεῖν τῷ τὰ πάντα ἐτάζοντι, ψυχὰς μεμελανωμένας ἐξήγαγες τῆς νοητῆς Αἰγύπτου ὡς ἄλλος Μωϋσῆς. Πληρώσας δὲ πάντα τὸν Νόμον ἐν τῷ ἀγαπῆσαι τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, ξιφοτμηθεὶς ἔφθασας. Ὡπερ ἐρῶν ἐπόθεις καὶ ὑπὲρ Οὗ ἔμπόνως ἐπόνεις. Αὐτῷ νῦν παριστάμενος μυροχεῦμον Ὅσιε, μέμνησο τῶν τιμώντων τὴν μνήμην καὶ τὰ μεγαλεῖα σου.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.
Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Α πόστολον ζητεῖ τὸν τῆς α' Νοεμβρίου. Εὐαγγέλιον δὲ τὸ τῆς ιζ' Ἰανουαρίου, ἐν τῷ Μηνολογίῳ. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάρια.

Τῆς Βερροίας ἄνθος θεοειδές, καὶ τῆς Φιλοκάλλους, ἐγκαλ-
λώπισμα τὸ τερπνόν, Νικόδημον μέγαν, φιланθρωπίας οἶκον,
τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, πάντες φιλέορτοι.

Τὸν τῆς σωφροσύνης μέγαν πυρσόν, θείας τε ἀγάπης, ἀκρι-
βέστατον πληρωτὴν καὶ φιλανθρωπίας, ἐργάτην Θεοφόρον,
Νικόδημον ἐκ πόθου, ἐγκωμιάσωμεν.

Στίχοι

Μνήσθητι Ἀρχιεπίσκοπος πόλεως ἐνεγκούσης
Παύλου ἐν ᾧ ῥα, Ὅσιε, κρίσεως τῆς μελλούσης.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
εἰς τὸν Ὅσιον καὶ Θεοφόρον πατέρα ἡμῶν
ΝΙΚΟΔΗΜΟΝ
τὸν Βερροιαῖον,
τὸν σαλὸν καὶ Μυροβλύτην ἀναδειχθέντα.

Μετὰ τὸ Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀναγινώσκεται ὁ ΡΜΒ' (142)
ψαλμὸς ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.
Καὶ εὐθύς· ἦχος δ' Θεὸς Κύριος (τετράκις).

Εἶτα δέ· τὰ παρόντα τροπάρια·
ἦχος δ' Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τοῦ Νικοδήμου τὴν εἰκόνα προθύμως
περικυκλοῦντες Βερροιέων ὁ δῆμος,
κατασπαζόμεθα αὐτὴν καὶ προσαιτούμεθα·
Πάτερ θεοδόξαστε, ὡς Μυροβλύτης παράσχου,
μύρα τῶν ἰάσεων καὶ παθῶν τρικυμίας
τοὺς προσιόντας πόθῳ νῦν, σοφέ,
πάτερ θεόφρον, ἀπάλλαξον τάχιον.

Δόξα, ὁ αὐτὸς

Αναλαβών, πάτερ σοφὲ διὰ βίου,
σαλοῦ ἀγῶνα, νουνεχῶς ἐναθλήσας,
στέφος τριπλοῦν παρέλαβες, παρὰ Χριστοῦ
ὥσπερ μάρτυς, καὶ ὁσίων καύχημα
καὶ Μυροβλύτης ἐδείχθης.
Διὸ καὶ χάριν ἔχεις πρὸς Χριστὸν
τοῦ ἰατρεύειν νοσήματα δούλων σου.

Καὶ νῦν, **ὁ αὐτός**

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε.

Εἶτα ὁ Ψαλμὸς Ν' (50)

Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ὁ κανὼν εἰς ἦχον πλ. δ', οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
ἰκεσίας θεοσδέκτους Π.ρ.φ.ς (πορφύριος)

Πλέκω Νικοδήμω ᾠδὰς

ᾠδὴ α'. Ὁ Εἰρμός

Υ«γρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν μοχθηρίαν
διαφυγών, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν
ἄσωμεν».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Παθῶν μου αἰτοῦμαι ἀπαλλαγὴν, προσπίπτων δεόντως τῇ
εἰκόνι σου τῇ σεπτῇ, Νικόδημε πάτερ Μυροβλύτα, ὁσιο-
μάρτυς μεγαλόδωρε.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Λύσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς, ἅς μακροχρονίως
πλέκω μάκαρ ἀναισθητῶν, τῇ ζάλῃ τοῦ βίου προσπαλαίων,
ὁσιομάρτυς θεόφρον Νικόδημε.

Δόξα Πατρί.

Ελεος καὶ χάριν ὡς δωρεάν, κατάπεμψον, πάτερ, τοῖς τιμῶσι σὴν ἑορτήν· παράσχου δὲ ἄφθονον τοῖς πᾶσι τὴν ἰατρείαν παθῶν, θεοδόξαοτε.

Θεοτοκίον. Καὶ νῦν

Κυρία Παρθένε νίοπρεπῶς, σοὶ κράζω ἐκ βάθους τῆς καρδίας μου τὰς οὐλὰς, ἰάτρευσον, Κόρη, τὸν Σωτῆρα ἀποτεκοῦσα τοῦ κόσμου τὴν λύτρωσιν.

ᾠδὴ γ'. Ὁ εἰρμός

Ο»ὐρανίας Ἀψίδος, ὀροφουργέ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομῆτορ σὺ με στερέωσον ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ

Ω τρισόλβιε πάτερ, τῶν μελῶν μου τὴν πάρεσιν σύσφιγξον, καὶ τὰς ψυχικὰς μου μοτώσεις πάτερ εὐρύθμισμον, ἵνα δοξάζω σε ὡς ἄμισθόν μου προστάτην, ἱατρὸν θεόσδοτον καὶ χαριτόβρυτον.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ

Νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἀναλαβὼν ὅσιε, τὸν γλυκὺν ἐπ' ὧμων Κυρίου σταυρὸν τρισόλβιε, παῦσον τὸν ταραχὸν τῶν λογισμῶν μου καὶ ζάλην ἁμαρτίας πάνσοφε πάτερ εἰρήνευσον.

Δόξα Πατρί

Ιδοὺ πάτερ προσπίπτων γονυκλιτῶς κράζω σοι, πρόφθασον θερμῇ σου δεήσει πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον, καὶ ἀνακούφισον τὴν τεθλιμμένην καρδίαν, τοῦ σοῦ δούλου, Ὅσιε ἵνα δοξάζω σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Κυριώνυμε Κόρη, καταφυγή ἁμισθος, κόπασον τὸν τάραχον
Μῆτερ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ ἐλευθέρωσον ἐξ ἐπηρείας
δαιμόνων, τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, μόνη Κυρία μου.

Διάσωσον ἀπὸ βασάνων τοὺς δούλους σου, θεοφόρε, ὅτι ἔχεις
πρὸς τὸν Χριστὸν παρρησίαν ὡς γνήσιος, φίλος αὐτοῦ καὶ
θερμὸς ἡμῶν προστάτης.

Επίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμήν, τοῦ
σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς μνημονεῦει. Καὶ εὐθύς· Τὸ κάθισμα.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Πρεσβείαν τὴν σὴν καὶ τεῖχος τὰς δεήσεις σου, κατέχοντες νῦν,
Νικόδημε θεόσοφε, ἐκτενῶς προσπίπτομεν, Θεοφόρε τάχυνον,
καὶ ἐκ παντοίων λύτρωσαι ἡμᾶς, παθῶν καὶ σωμάτων, ἰατροίαν
πάτερ δώρησαι.

ᾠδὴ δ' ὁ Εἰρμός

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον· κατενόη-
σα τὰ ἔργα σου καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Οὔπως πάλαι συνέσφιγξας μέλη Γεωργίου Νικόδημε, οὕτω ρύθ-
μισον τρισόλβιε πάτερ τῆς σαρκός μου τὰ κινήματα.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ.

Δῆμον ὥλεσας ἄριστε, πονηρῶν δαιμόνων διὰ τοῦ πάθους σου.
Τὴν ψυχὴν μου δὲ ἀπάλλαξον, πονηρῶν κινήσεων, Νικόδημε.

Δόξα.

Η μῖν δώρησαι πάντιμε, τοῖς σὲ λιτανεύουσι τὰ αἰτήματα, τῇ Τριάδι παριστάμενος καὶ πρεσβεύων ἀξιάγαστε.

Καὶ νῦν...

Μηχανὰς πολεμήτορος, Πάναγνε διάλυσον σπεύδουσα, καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον ἐκτελοῦντας μνήμην τοῦ Ὁσίου σου.

ᾠδὴ ε' ὁ Εἰσμός.

Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου, Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ τὴν σὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, Φιλάνθρωπε».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ω πῶς γυναικός, τὴν κλοπὴν ὀδόντος ἐκδικῆσαι καὶ τοῦ πάθους αὐτὴν πῶς ἰατρεύεις, ἐπιστραφεῖσαν τῷ σῷ σκήνει θεοφόρε.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Ω τῶν ὑπὲρ νοῦν, θαυμασίων σου Νικόδημε, ἀπιστοῦντα πῶς διήλεγξας, τοῦ μαρτυρῆσαι τὴν χάριν σου θεόφρων.

Δόξα.

Δέξαι παρ' ἡμῶν ἱκεσίας τῶν τιμώντων σε καὶ τὴν εἰκόνα προσκυνούντων τὴν σὴν, καὶ τὰς αἰτήσεις παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις.

Καὶ νῦν.

Αὔγασον Ἀγνή φωτισμῷ σου τὴν καρδίαν μου, ὥς τεκοῦσα τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον καὶ τὴν ψυχὴν μου ἰλάρυνον Παρθένε.

Ῥδὴ στ' ὁ Εἰρμός

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον καὶ αὐτῷ ἀπαγγελλῶ μου τὰς θλίψεις· ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ προσήγγισε· καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς. Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σωτήριον το σὸν πάθος ὅσιε, ἀνεδείχθη γυναιξὶ πλανωμέναις, ἅσπερ σοφῶς νουθετῶν θεοφόρε, ἐν μετανοίᾳ αὐτὰς καθωδήγησας πρὸς τρίβον θείων ἐντολῶν, καὶ λιμένα γαλήνης τρισόλβιε.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ.

Ικέτευε τὸν Σωτῆρα ὅσιε, παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, ὅτι καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέσας, καὶ παρ' αὐτοῦ τιμηθεὶς ἀξιόθεε, νῦν κέκτησαι τὴν πρὸς αὐτὸν παρρησίαν καὶ θάρρος φιλόκαλον·

Δόξα Πατρί.

Κατεύνασον τῶν παθῶν τὸν ταραχὸν καὶ εἰρήνην τοῖς σοῖς δούλοις παράσχου· ὅτι καιροῖς χαλεποῖς νῦν βιοῦμεν καὶ οὐκ ἔστιν ἐλπίς σωτηρίας· ἀλλὰ σὺ δύνασαι σαφῶς, εἰρηνεῦσαι ψυχὰς ἀγαπώντων σε.

Καὶ νῦν...

Εὐθέτησον τὰς ὁδοὺς μου Πάναγνε καὶ κατεύθυνον εἰς ὁδὸν σωτηρίας· ὅπως θαρρῶν εἰς τὴν σὴν προστασίαν περαιωθῶ εἰς λιμένα ἀκύμαντον, προβάλλων σὲ ὡς ὁδηγὸν καὶ μεσίτριαν θείαν πρὸς Κύριον.

Αῷγε, ὁ διὰ βίου νεκρώσας πάσας κινήσεις, φθοροποιοὺς τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος, δύνασαι νῦν καὶ ἡμᾶς ἐκ παθῶν ἀπαλλάττειν.

Αΰχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρησίαν.

Καὶ πάλιν Δέησις ὑπὸ τοῦ Ἱερέως.

Καὶ εὐθύς· Κοντάκιον· Ἦχος β'.

Προστασία κραταιὰ τῆς γεννησάσης σε, μεσιτεία πρὸς Χριστὸν διὰ τοὺς φίλους σου, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν σὴν μνήμην εὐκλεέστατα· ὅθεν πάρεχε ὡς ἀγαθὸς τὴν σὴν βοήθειαν σοφὴ τοῖς πιστῶς νῦν κραυγάζουσι· σπεῦσον ὦ θεοφόρε καὶ τάχυνον σὴν πρεσβείαν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἱκετῶν καὶ τῆς πατρίδος σου Νικόδημε.

Εἶτα Ἀντίφωνον α' ἦχος δ'.

Ἐκ νεότητός μου· καὶ τὰ ἔξῃς.

Προκείμενον· Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ (δὶς)

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ὁ ἱερεὺς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Ὁ λαός· Κύριε ἐλέησον (γ').

Ὁ ἱερεὺς· Σοφία· ὀρθοί· ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ λαός· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ ἱερεὺς· Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον...

Ὁ λαός· Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον. (Ματθ. ι' στίχ. 32-35-42).

Εἶπεν ὁ Κύριος· πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν καὶ ἐγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν. Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου οὐκ ἔστι μου ἄξιος. Ὁ δεχόμενος προφήτην

εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήψεται. καὶ ὃς ἐὰν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ».

Ὁ λαός· Δόξα σοι Κύριε· Δόξα σοι.

Δόξα Πατρί. **Ἦχ. β'.**

Ταῖς τοῦ Μυροβλύτου σαλοῦ Χριστέ πρεσβείαις,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. **Ὁ αὐτός**

Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Τρίπλεκτον πανόσιε ἔχων ὑπέρκαλλον στέφος, σπεῦσον καὶ διάλυσον τὰς πολυπλόκους βασάνους, τῶν πιστῶς ἅγιε νῦν προσπεφευγόντων καὶ κυκλούντων τὴν εἰκόνα σου· καὶ τούτοις δώρησαι τῶν πλημμελημάτων τὴν ἄφεσιν, προστάτης αὐτῶν ἄμισθος νῦν ἀναφανεὶς θεοδόξαστε. Καὶ θείαις πρεσβείαις ἰλέωσαι τὸν κτίστην καὶ Θεόν, ἵνα ἡμᾶς αἰωνίας κρίσεως ἐλεηθῇναι.

Ὁ ἱερεὺς τά· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου κ.τ.έ.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ αἱ λοιπαὶ ψαλμοὶ τοῦ Κανόνος.

Ψδὴ ζ'. Ὁ εἰρμός·

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας καταντήσαντες παῖδες ἐν Βαβυλῶνί ποτε, τῇ πίστει τῆς Τριάδος τὴν φλόγα τῆς καμίνου κατεπάτησαν ψάλλοντες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σωτηρίως ἐν βίῳ, ὥσπερ σὺ θεοφόρε πάτερ ἠθέλησας, ἡλόγησας τοῖς πᾶσι, καὶ πατρίδα χαίρων κατέλιπες, γονεῖς καὶ φίλους καὶ γνωστοὺς, τῷ Κυρίῳ σαφῶς προσκολλώμενος.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Ι 'κεσίαν προσάγει, ἡ πατρίς σου θεόφρον ἦνπερ κατέλιπες, δι' ἔρωτα Κυρίου, ἵνα πάντες αὐτὸν ἀγαπήσωμεν καὶ ἔρωτα θεουργικὸν πρὸς αὐτὸν ἀκλινῶς ἐπιδείξωμεν.

Δόξα Πατρί...

Α 'σκητῶν αἱ χορεῖται, ἀγαλλώμενοι πάτερ ἐπὶ τῷ βίῳ σου σὲ νῦν περιστοιχοῦντες, καὶ ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων χορεύοντες συμφώνως δὲ πρὸς τὸν Θεόν, τὸν τρισάγιον ὕμνον κραυγάζετε.

Καὶ νῦν...

Σ ἐ Κόρη Θεοτόκε, διὰ βίου μητέρα προβάλλομαι· κατέλιπον γὰρ κόσμον καὶ πρὸς σὲ ὡς ἱκέτης κατέφυγον· διάσωσόν με ἀγαθή, ὡς Κυρία τὸν δοῦλόν σου, δέομαι.

Ῥδὴ ἡ· Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὕμνοῦσι στρατιαὶ τῶν ἀγγέλων, ὕμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θεογνωσίας διανύσας τὴν τρίβον, ἐν ὑψίστοις νῦν πάτερ κατοικήσας, δέχου τὰς δεήσεις τῶν σὲ λιτανευόντων.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Εὐρυχωρίαν τῶν οὐρανῶν νῦν πολεύων καὶ ἡμᾶς ἐκεῖθεν ἐποπτεύων πάρεχε παμμάκαρ τῶν νόσων τὰς ἰάσεις.

Δόξα Πατρί.

Ο 'φειλομένην σοι τιμὴν Θεοφόρε, ἡ πατρίς σου γηθοσύνως προσάγει, ὅτι ὑπὲρ τέκνων αὐτῆς σὺ ἱκετεύεις.

Καὶ νῦν...

Σωτηριώδης ὑπὲρ τοῦ κόσμου Παρθένε ἀνεδείχθη ἡ σὴ λοχεία ὄντως, ὅτι ἐκ σοῦ Κόρη ἡμῖν Σωτὴρ ἐτέχθη.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός·

Κυρίως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε ἀγνή· σὺν ἁσωμάτων χορείαις σὲ μεγαλύνοντες».

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Δεινῶς ταραττομένην, παμμάκαρ τὴν ψυχὴν μου παθῶν ιδέαις καὶ σάλῳ τῶν λογισμῶν, εἰρηνικῶς θεοφόρε, ταύτην κυβέρνησον.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Εἰκχέεις εὐωδίας, μύρων σου θεόφρον, καὶ πλημμυροῖς τοὺς πιστῶς σοὶ προστρέχοντας, καὶ θεραπεύεις συμφώνως αὐτῶν τὰ τραύματα.

Ὅσιε τοῦ Θεοῦ...

Κυκλοῦμεν τὴν εἰκόνα, τῆς σῆς μορφῆς καὶ πόθῳ, κατασπαζόμεθα πάντες καὶ δάκρυσι, σὲ ἱκετεύομεν πάτερ Νικόδημε.

Δόξα.

Τριάς Ὑπεραγία, τὴν μνήμην τοῦ σοῦ φίλου, ὥσπερ ἐσχάτως λαμπρῶς κατεφαίδρυνας, οὕτω τοὺς δούλους σου πάντες σοφῶς κυβέρνησον.

Καὶ νῦν.

Ομοίως Θεοτόκε, σῶσον σαῖς πρεσβείαις, τὴν κληρουχίαν σου ταύτης τῆς πόλεως, οὗς συνεκάλεσεν πόθῳ Νικόδημος.

Τὸ Ἄξιον ἐστὶν καὶ τὰ ἑξῆς μεγαλυνάρια.

Υψωσον θεόφρον πρὸς τὸν Χριστόν, τὰς ὁσίας σου χειρας καὶ ἐκ σάλου τῶν πειρασμῶν, ὡς σαλὸς καὶ σώφρων ἀπάλλαξον σωφρόνως, τοὺς πίστει ἐκτελοῦντας τὴν σὴν πανήγυριν.

Σπεύδωμεν προθύμως πρὸς τὸν ναὸν καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς μορφῆς σου νίωπρεπῶς, πάτερ προσκυνοῦμεν λαμβάνοντες ἰάσεις παθῶν καὶ ἰατρείας νόσων τρισόλβιε.

Πάτερ θεοφόρε, ὑπογραμμὸς τῶν σὲ διωκόντων ἀνεδείχθης θεοπρεπῶς, ὅθεν ἔχεις χάριν πρὸς δρόμον ἐπιστρέφειν, θεοφιλίας πάτερ τοὺς ἁμαρτάνοντας.

Ρήματα παμμάκαρ ὑπερφυῇ προσφέρων ταῖς πόρναις ταύτας ἔστρεψας εἰς ὁδοὺς θείας μετανοίας καὶ ἀναμαρτησίας ὅθεν καὶ ἀνεδείχθης νέος Βιττάλιος.

Φώτισον τρισόλβιε τὰς ὁδοὺς, τῆς σῆς νεολαίας, ἵνα οὗτος θεοφιλῶς, φεύγουσι τὰ πάθη τιμῶντες τὴν ἀγνείαν, μιμούμενοί σου μάκαρ τὴν καθαρότητα.

Σῶσον ἡμᾶς πάντας θαυματουργέ, σὺν τῷ Ἀντωνίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις συμπρεσβευταῖς, ὅσοι ἐκ τῆς ποιμένης ταύτης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου νῦν κατοικεῖτε εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἐνταῦθα, ἐὰν θέλωμεν, προσθέτομεν τὸ Μεγαλυνάριον τοῦ ναοῦ,
ἐνθα τελεῖται ἡ παράκλησις.

Καὶ εἶτα:

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ ἀναγνώστης· Τὸ τρισάγιον.

Ὁ ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστίν...

Καὶ τὰ τροπάρια. Ἦχος πλ. β'.

Ελέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοί· προσφέροντες ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὖσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Τῆς εὖσπλαχνίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν· ρυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων. Σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ ἱερεὺς τὰ· ἐλέησον ἡμᾶς.

Μικρὰ ἀπόλυσις καὶ τὰ ἐξῆς:

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε μετὰ πόθου καὶ χαρᾶς, πάντες τὸν σεπτὸν χαρακτῆρα τοῦ Μυροβλύτου πιστοί, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τὴν χάριν πλουτοῦντες, ἣν ὡς φίλος γνήσιος τοῦ Ἰησοῦ προσλαβὼν, διανέμει τοῖς χρήζουσι. Ἰᾶται τὰς νόσους ἐκ τῶν πασχόντων δεινῶς, καὶ ἐν μετανοίᾳ κελεύει, ἅπαντα τὸν βίον σωφρόνως, ἵνα οἱ φιλόσοι διέλθωμεν.

Οὔπως ἐκ τοῦ τάφου σου σοφέ, μῦρα πανευώδη θεόφρον, πάτερ ἀπέρρευσαν οὕτω καταμύρισον τῶν προσιόντων ψυχάς, καὶ κυκλούντων ἐν ἄσμασι σὴν θείαν εἰκόνα, πάτερ ἀξιάγαστε, θεῖε Νικόδημε· σπεῦσον ἐν ταχείᾳ δεήσει, τῇ πρὸς Δεσπότην σου πάτερ καὶ τῶν δεομένων σου ἐπάκουσον.

Ἦχ. πλ. δ'.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐὰν δὲ ἐπιθυμῇ ὁ προεστῶς, λέγονται καὶ τὰ ἑξῆς, κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους τοῦ Ἀθωνος.

Εκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Ἦχος α'.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Ὁ δὲ προεστῶς ἐπιλέγει τὸ

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς
Ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ ὁ λαὸς Ἀμήν.

Λιτὰς Νικόδημε Πορφύριος μονώτης
προσάγει ἀνθ' ὧν περ σωτηρίας αἰτεῖται.

Εν τῇ Ἱερᾷ τοῦ Ὁσίου Σίμωνος Νέα Βηθλεὲμ.
τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου μηνὸς
ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,α'απθ' - 1989 -
Μοναχὸς Πορφύριος Σιμωνοπετρίτης.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

ΗΤΟΙ

24 οἴκοι κατ' ἀλφάβητον

εἰς τὸν Ὁσιομάρτυρα

ΝΙΚΟΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

τὸν ἐκ Βερροίας

Κοντάκιον

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ:

Τὸν μυροχεύμονα Νικόδημον τιμήσωμεν
νῦν συγκροτοῦντες ἑορτὴν αὐτῷ ἀρμόδιον
καὶ βοήσωμεν χορεύοντες γηθοσύνως.
Ὁσιος μάρτυς καὶ σαλός, πάτερ, ἐπέφανες
καὶ πλουσίας ἀντιδόσεις ἀπετρύγησας. Ὅθεν κράζομεν·

Χαῖρε, πάτερ, τριστέφανε.

Αγγελος ἐκλεπτύνας τῆς σαρκὸς τὸν χιτῶνα ἐδείχθης, ὦ Νικό-
δημε πάτερ (ἐκ γ') τὴν ψυχὴν δὲ ὥραϊσας ἀρεταῖς, τοὺς
ιδρώτας συνεκέρασας τοῖς δάκρυσι, καὶ αἵμασι ταῦτα ἀναμίξας,
εὐωδίαν τρισύνθετον ἐξέπνευσας ὅθεν καὶ στέφει τριπλέκτῳ κατέ-
στεψαι διὸ ἀκούεις·

Χαῖρε φωταυγές στερέωμα ἐκ παντοίων ἀρετῶν,
 χαῖρε διαυγές ἐκτύπωμα, ἔσοπτρον θεουργικόν.
 Χαῖρε ἀστὴρ προσευχῆς ἑωσφόρε,
 χαῖρε λουτὴρ ἀσθενῶν θεοφόρε.
 Χαῖρε ὁ ἀγρυπνία καταυγάζων τὰ σκότη
 χαῖρε ὁ τῇ νηστεία ἐκνερώσας τὰ πάθη.
 Χαῖρε καύχημα καὶ σέβασμα δύο πόλεων τρανόν,
 χαῖρε κλέος καὶ προπύργιον τῶν πιστῶν χριστιανῶν.
 Χαῖρε τῶν Βερροιέων ἀρετῆς ὁ κοσμήτης,
 χαῖρε Θεσσαλονίκης ὁ τρίτος μυροβλύτης.
 Χαῖρε θεοσεβείᾳ καταπλήξας τὸν δαίμονα
 χαῖρε τῶν φιλοκάλους σὲ τιμῶμεν ἀκράϊμονα.

Χαῖρε πάτερ Τριστέφανε.

Βέρροια ἡ πατρίς σου τὸν σὸν βίον μαθοῦσα, ὃν ὁ θεῖος συνέ-
 θετο πατριάρχης, ἀσμένως σοὶ προσέδραμε, τὴν μνήμην σου
 χαρμοσύνως τελέσαι καὶ χορὸν συστησαμένη φαιδρὸν, ἐξάρχοντά σε
 καλεῖ, βοῶν.

Ἀλληλούϊα.

Γάννυται Δημητρίου ἡ πατρίς θεοφόρε ὅτι ἐκεῖσε διέλαμψας, σε-
 μνότητι βίου καὶ βλέμματος ἅπερ θεοσόφως ἐκάθηρας, εἰ καὶ
 σὺν ἀσώτοις συνέτρεχες, πάγκαλλε, Ὅθεν κἀκείνη σὺν ἡμῖν σκιρ-
 τῶσα μέλπει.

Χαῖρε νέε μυροβλύτα καὶ ἐκείνου μαθητά,
 χαῖρε πάτερ, παλαισμάτων καὶ πληγῶν ἐκμιμητά.
 Χαῖρε ὁ ἀράμενος τοῦ Κυρίου τὸν Σταυρόν,
 χαῖρε κῆδος ἀπωσάμενος καὶ αὐτῷ ἀκολουθῶν.
 Χαῖρε ὁ μυροβλύσας καὶ τὴν πόλιν μυρίσας,
 χαῖρε ὁ συγκεράσας ἀρετὰς καὶ ἰδρωτάς.
 Χαῖρε ὅλον τὸ αἷμα τῇ σφαγῇ ὁ ἐκχύσας,
 χαῖρε τὸ πνεῦμα τῷ Σταυρῷ προσηλώσας.
 Χαῖρε ἄγνωστον θησαύρισμα κεκρυμμένον ἐν τῇ γῇ,
 χαῖρε πάτερ θεοδόξαστε εὐωδίας προχοῇ.

Χαῖρε ὁ ἱλαρύνας συμμοναστῶν τοὺς τρόπους,
χαῖρε ὁ ἀγιάζων μονοτρόπων τὰ ἦθη,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Διαφορώτατον γένος σὲ τὸν φέριστον φέρει, ὅστις ὕβρεις ὡς
θεϊκὸν μάκτρον ἀπερρόφησας, ὄνειδισμοὺς καὶ χλευασμοὺς
ὑποφέρων καὶ ἑξαλλος γενόμενος ἐκμιμούμενος τὸ πάθος τοῦ Κυ-
ρίου σου, ὅξος ἀντὶ οἴνου ποτιζόμενος, ὡς μεθύων κράζεις.

Ἀλληλούϊα.

Εἵλαχέν σοι ὁ κλῆρος περιελθεῖν δήμους καὶ πόλεις, κατα-
λιπὼν τὴν ἐνεγκαμένην κατὰ τὴν ἐντολήν· ἀλλ' αὕτη νῦν, ὅσιε
καὶ ἅπαν τὸ συγγενές σου ἐξ αἵματος, πνεύματος ἁγίου ἐν τῇ σῇ
μνήμῃ πληρούμενον, βοᾷ σοι ταῦτα·

Χαῖρε καρπὲ γλυκύτατε μέλιτος,
χαῖρε κρουνὲ εὐώδης τῆς χάριτος.
Χαῖρε σῆς πατρίδος ἡ δόξα ἡ ἄληστος,
χαῖρε σῆς ὀλκάδος ὁ γόνος ὁ ἄριστος.
Χαῖρε ὅτι ἐξεδήμησας γένους, δόξης, τῶν φθαρτῶν
χαῖρε ὅτι νῦν ἀπέλαβες ἐκ τῆς πόλεως τιμῶν.
Χαῖρε κράζομεν, ἐκτύπωμα προσκυνοῦντες σῆς μορφῆς,
χαῖρε πάτερ θεοτίμητον τῶν ἀγγέλων τῆς τρυφῆς.
Χαῖρε πετεινὸν μετοικίσαν πρὸς Κύριον,
χαῖρε καλιὰ πηξαμένη δι' ἔλεον.
Χαῖρε ὕμνους ὁ δεχόμενος ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ,
χαῖρε πάτερ πλουσιόδωρε ὡς ὁ πάλαι Σιλwάμ,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ζητήσας εὗρες παμμάκαρ τῶν σῶν πόνων μισθώσεις, ὅτι πάντα
δαπανήσας ὑπὲρ Χριστοῦ, τῷ μονήρῃ ἑαυτὸν προσήλωσας
βίῳ, ὅθεν Νικόδημε, ἔρωτος τοῦ μόνου ἐφετοῦ πληρούμενος Νυμ-
φίου σου, ἐξ ἄρθρων καρδίας κράζεις

Ἀλληλούϊα

Η νεγκας πᾶσαν θλίψιν, καρτερῶς θεοφόρε, τῶν γε ἁμαρτανόντων ἐκλύτως ἀλλὰ καὶ τῶν συμφοιτητῶν σου, τῶν ἀδαῶς σε κρινόντων κατ' ὄψιν, πάτερ, ἀλλ' ἐξ οὐρανοῦ ἦλθεν ἡ τῆς σῆς δόξης φανέρωσις. Ὅθεν ἐκ τούτου σοὶ βοῶμεν.

Χαῖρε τρισόλβιε, πάτερ, ὁ καὶ μύρων πλουτήσας,
χαῖρε πανάριστον σκεῦος τοῦ Χριστοῦ χρηματίσας.
Χαῖρε ὁ τοὺς ἀγῶνας τοῖς αἵμασι κεράσας,
χαῖρε ὁ τῶν ἐχθρῶν τὰς βολὰς ἐκνευρίσας.
Χαῖρε, τρίπλοκον, στέφος ἐν τῇ κάρᾳ σου φέρων,
χαῖρε τρίφωτον δόξαν σὺν Τριάδι κατέχων.
Χαῖρε κρίνων καὶ ἴων καὶ τῶν ρόδων τὸ κάλλος,
χαῖρε αἷμα καὶ δάκρυ καὶ ἰδρώτα συγχέων.
Χαῖρε πάντων ὁσίων ἀκροθίνιον βίου,
χαῖρε πάντων μαρτύρων συνωδὲ καὶ συμπύκτα.
Χαῖρε φοῖνιξ ὑψικάρηνε ἀναβαίνων οὐρανόν,
χαῖρε κέδρε εὐωδέστατε, τέμενος τῶν ἀρετῶν,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Θανῆς σου ἀκριβῶς μὴ εἰδότες τὸν χρόνον, διακελευόμεθα σήμερον, προτροπῇ ἀρχιθύτου, τὴν σὴν μνήμην ἐτησίους ἐγκωμίοις γεραίρειν, καὶ κατέχοντες ἐν μέσῳ σῆς μορφῆς τὸ ἐκτύπωμα περιχαρῶς σὲ πνευματικῶς ἐναγκαλιζόμεθα, συμβοῶντες.

Ἀλληλούϊα.

Ιδε, ὦ συμπολιτα, ἐκ μονῶν αἰωνίων, τὸ σύστημα τῶν σοὶ προσφοιτώντων, καὶ κατ' ἀξίαν εἰ καὶ προαίρεσιν ἐκάστῳ ἡμῶν τῶν σὲ λιταζόντων δίδου τὰ ἀρμόδια, ἵνα ὅλως ἐκθύμων βοῶμέν σοι ταῦτα·

Χαῖρε ὅσιε Νικόδημε, τῶν ὁσίων ἡ σφραγίς,
χαῖρε ὅσιον ἀπαύγασμα τῶν δακρύων τῆς ροῆς.
Χαῖρε σαλὲ Νικόδημε δι' ἀγάπην θεϊκὴν
χαῖρε πάντα χυμὸν τοῦ σώματος ἐξατμίσας δι' αὐτήν.
Χαῖρε μάρτυς Νικόδημε ὁ σφαγεὶς τὴν κεφαλὴν,

χαῖρε ταύτην προσφέρων θεϊκὴν ὡς χαρμονήν.
 Χαῖρε θεία θυσία τελεσθεῖσα πρὸς ὥραν
 χαῖρε τρίδωρον χάριν πλημμυρίζων σὴν χώραν.
 Χαῖρε πάτερ πλουσιόδωρε, ἱαμάτων παροχεῦ,
 χαῖρε νέον καταγώγιον, ἱατρὲ θαυματουργέ.
 Χαῖρε ὁσιος σαλὸς καὶ μάρτυς ἀνεδείχθης
 χαῖρε ὅτι πάλλευκος χάρις δι' ἀγώνων ὠράθης.

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Κάλλος καὶ εὐμορφία τῆς σῆς ὄψεως μάκαρ, τῶν ἡθῶν σου·
 δηλοῖ τὴν εὐκοσμίαν, Νικόδημε, τῆς δὲ καρδίας σου τὸν
 ἔρωτα ἢ ὑπὲρ αὐτοῦ μαρτυρεῖ ἄθλησις, ὅτι ἐν αὐτῇ ὡς ἐν παστάδι
 σκηνώσας ὁ Νυμφίος σου πάντας τοὺς σοὺς φίλους εὐφορίας πνευ-
 ματικῆς πληροῖ συμβοᾷν σοί

Ἀλληλούϊα

Λάμπον νῦν, Θεοφόρε καὶ καταύγασον τοὺς σέ ἐν εἰκόνι προσ-
 πτυσσομένους, ὡς ἐν νυκτὶ ἢ ψυχῇ σου ἐρωτικῶς ηὔγάζεται, ἡ
 δυνομένη παρθενικῇ καθαρότητι, ὡς δορκὰς σκιρτῶσα ὀπίσω τοῦ
 Χριστοῦ. Νῦν δὲ ἡμεῖς οἱ οὐρανοδρόμοι σοὶ βοῶμεν:

Χαῖρε ἅπαντας προστρέχοντας ἐλεῶν παντοδαπῶς,
 χαῖρε ἅπαντας τοὺς κάμνοντας νῦν κουφίζων δαψιλῶς.
 Χαῖρε σορὲ μάρτυρος ἀρωματοπνόου,
 χαῖρε θαυματοβρύτα λάρνακος ἡδυπνόου.
 Χαῖρε πάθη τοῦ σώματος καταφλέξας τῇ εὐχῇ
 χαῖρε καύσει τοῦ πνεύματος καθαρεύων τῇ ψυχῇ.
 Χαῖρε ὁ ξένον τρόπον ὑποδείξας ἐν κόσμῳ,
 χαῖρε ὁ θεῖω μύρῳ κατακλύσας τὴν κτίσιν.
 Χαῖρε καταφρονήσας τῶν νεκρῶν ὡς φθαρτῶν,
 χαῖρε οὐρανοπολῖτα συμπολῖτα Νοερῶν.
 Χαῖρε θυμίαμα ἐν πυρεῖω καιόμενον,
 χαῖρε σαρκίον τῷ Κυρίῳ τηρόμενον,

Χαῖρε πάτερ Τριστέφανε.

Μέμνησο, ὦ θεόφρων, τοῦ σοὶ πλέξαντος ὕμνους καὶ περιδράξαντος πᾶν ἄνθος πνευματικόν, εὐῶδες τῇ μνήμῃ σου, καὶ εὐωδίας πλήρωσον ἡμᾶς, Νικόδημε, ἵνα εὐωχούμενοι τῇ σῇ νῦν τραπέζῃ πολυειδῶς πάντες ὁμοῦ βοῶμεν τὸ

Ἀλληλουῖα.

Νέα κλίμαξ ὥράθη ἀρετῶν ὁ σὸς βίος ἀναβαίνων ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν. Βαθμίδας γὰρ ἀρετῶν τὰς ἀναβάσεις τῆς καρδίας σου θέμενος εἰς ἄνω Ἱερουσαλὴμ κατήντησας, ἀγαλλώμενος καὶ μέλπων, διὸ καὶ χαίρων παρ' ἡμῶν ἀκούεις.

Χαῖρε πρώτην βαθμίδα ξενιτείαν κατέχων,
χαῖρε δεύτερον βῆμα ἀπροσπάθειαν δείξας.
Χαῖρε τρίτην ἀνάβασιν ἀναβάς τῇ νηστείᾳ,
χαῖρε τέταρτον στέφος λαβὼν ἐγκρατεία.
Χαῖρε πάτερ, ἄρμα πύρινον θεοδρομῶν ἀρετῶν,
χαῖρε διφρον ἐπιφέρων τὸν Χριστὸν ἐν ἑαυτῷ.
Χαῖρε πασῶν κερκίδων ὑπεραρθεὶς ταπεινώσει,
χαῖρε Χριστὸν ὁ κατέχων προσευχῇ καὶ μονώσει.
Χαῖρε δοῦλε πάντων ἔσχατε δι' ἀγάπην θεϊκὴν,
χαῖρε ἀρετὰς σφραγίσας καὶ σφαγῇ μαρτυρικῇ.
Χαῖρε πάσας κηλίδας τῷ σῷ αἵματι λούσας,
χαῖρε φωνῇς χαριστηρίου τοῦ Δεσπότη ἀκούσας,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ενιτείαν ἠγάπησας, πάτερ, διὰ τὸν ἀπ' οὐρανοῦ ἐνωθέντα, ἵνα μιμούμενος τὸν Ἀβραὰμ καὶ Ἰωσήφ καὶ τὸν Μωϋσέα, δρέψῃς καὶ τὰ ἐκείνων ἐπαγγελίας, κραυγάζων σὺν ταῖς τῶν ἀγγέλων καὶ μακάρων χοροστασίαις ᾠδὴν ἐπινίκιον ἐξόδιον τὸ

Ἀλληλουῖα

Ορμαθὸς σῶν θαυμάτων ὑπεράριθμος ψάμμου θαλάσσης, ἡ οὐρανίων ἀστέρων θεοεἰκελε, καταυγάζει νῦν ἄνω κληροχίας, Νικόδημε, ἡμῖν δὲ ἀντιφέγγισμα παρέχεις καὶ ἰαμάτων τὸν ἔλεον, ὅθεν συγγινοῦντες σοι χορείαν ᾄδομεν

Χαῖρε Γεωργίου τὴν πάρεσιν σφίγξας,
 χαῖρε τῆς ψυχῆς μου τὸν ζόφον ὃ λύσας.
 Χαῖρε ὃ νουθετήσας ἀθετοῦντός σε φρένας,
 χαῖρε ὃ ἀπαιτήσας ἐκ γυναικὸς σὸν ὀδόντα.
 Χαῖρε ὃ τῶν χειλέων τῇ κολλήσει μαρτυρηθείς,
 χαῖρε τοῦ στρατιώτου ἀπιστία προκηρυχθείς.
 Χαῖρε τὴν ἀσθενοῦσαν πάθει πολυετεῖ ἰατρεύσας
 χαῖρε ὃ ταύτην κήρυκα σῶν θαυμασίων ἀναδείξας.
 Χαῖρε πάθη τὰ δυσίατα ἰατρεύων ἰατρέ,
 χαῖρε πάντα ἐμπερίστατον καθαρεύων καθαρέ.
 Χαῖρε στέφος πολύανθον εὐωδίας χαρμονή,
 χαῖρε μῦρον πολυσύνθετον καύσει τῇ θερμουργικῇ,

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Πᾶσα μηχανουργίαν τῶν ἐχθρῶν ἐκνευρίσας μαρτυρικοῖς αἵμα-
 σιν εἰς τέλος ἀπέπνιξας, δεικνύων μονόδρομον ἀρετῆς τὴν
 ταπείνωσιν, ἣν ἐγκολπωσάμενος πᾶσαν δοκιμασίαν ἐμφρόνως ὑπέ-
 φερες, δι' ὃ καὶ νῦν ἐξαγγέλων ἀκούεις τὸ

Ἀλληλουῖα

Ρεύματα ἀναδίδει ὃ σὸς πάντιμος τύμβος παντοίας εὐωδίας ὡς
 νέφη. Ὅθεν ἐγνώσθη ἡ χάρις ἥ σε κατέστεψεν ὁ Κύριος, ὃν
 ὑπὲρ πάντα ἐπόθησας, καὶ τὴν σάρκα ἀπενέκρωσας ἔρωτι· στυγνά-
 σαν οὖν τὸ σῶμα εὐωδίαν ἐκχέει· τοῖς σοὶ βοῶσιν.

Χαῖρε αὐλαξ πλήρης νάματος, καταρδεύων τὰς ψυχάς,
 χαῖρε, κρήνη πολυσύνθετε· εὐωδίαν νῦν κερνᾷς.
 Χαῖρε ἄρουραν νεώσας τῆς ψυχῆς τῇ προσευχῇ,
 χαῖρε ταύτην καταρδεύσας δάκρυσι καὶ οἰμωγῇ.
 Χαῖρε ὅτι δῆμον ὤλεσας νίκος φέρων κατ' ἐχθρῶν,
 χαῖρε ὅτι στέφος ἔλαβες ἐκ παντοίων ὀρεκτῶν.
 Χαῖρε Νικόδημε φωστήρ πάσης τῆς οἰκουμένης,
 χαῖρε πάτερ λαμπτήρ τῆς σέ ἐνεγκαμένης.
 Χαῖρε πάτερ ὃ πτωχεύσας, εἰ καὶ γένους πλουσίου,
 χαῖρε ἀκμαίως βαστάσας τὴν πενίαν Κυρίου.

Χαῖρε πάντιμον ἑκμαγεῖον τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν,
χαῖρε θεουργὸν σεμνείων τῶν ἀσώτων καὶ πορνῶν.

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Σιτοδότης ἐγένου τῶν πτωχῶν καὶ πενήτων· ἔτι δὲ γυναιῶν
ἀσώτων, νουνεχῶς ἐξ αὐτῶν ἀπατούμενος ἡθῶν τὴν διόρθωσιν
καὶ σωφροσύνην· ὅθεν νῦν τοῦ Ἰωσήφ τὰ πλούτη, μάκαρ, κατέχεις
κατατρυφῶν καὶ μέλπων τὸ

Ἀλληλούϊα

Τεῖχη καὶ προμαχῶνες οὐδόλως δύνανται, πάτερ, ἐν ἡμέρᾳ τῆς
δίκης ἡμᾶς προφυλάξαι. Ἀλλ' ἡ σὴ πρεσβεία ἄτρωτος παντ-
ευχία ὑπάρχει, τὸ γέ νῦν ἀπονεκροῦσα δαιμόνων τὰ βέλη, τότε δὲ
πρόμαχος ἰσχύος πρὸς Κύριον, παρ' οὗ τὰ στέφος καὶ τὴν χάριν
λαβὼν, νῦν ἀκούεις·

Χαῖρε ὁ ἐντρυφῶν ἐν Ἑδέμ σὺν ἀγγέλοις,
χαῖρε πειραζομένους ὁ γλυκαίνων ὡς μέλι.
Χαῖρε τοὺς πενομένους ὁ πλουτίζων ἀρτίως
χαῖρε χειμαζομένους ὁ κουφίζων πλουσίως.
Χαῖρε σῖτε ἀληθόμενε τῶν ἀγώνων τῇ σμίλῃ,
χαῖρε πάτερ ὅτι ἔπαθες ὡς Χριστὸς ἔξω τῆς πύλης.
Χαῖρε ὁ κοινωνήσας θείου αἵματος ἐκεῖ,
χαῖρε ὁ ἐποιγητήσας εὐωδίας τῇ ὁσμῇ.
Χαῖρε ἄπτωτον ὀχύρωμα πρὸς Θεὸν τὸν λυτρωτὴν,
χαῖρε ἄσειστον κραταίωμα τῶν ἐχθρῶν τῇ προβολῇ
Χαῖρε πάτερ ὁ ὠλέσας τῶν δαιμόνων τὰ στίφη,
χαῖρε ὁ ἐξανθήσας ἐν τῷ τελειοτάτῳ ἦθει

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Υπερθεν τοῦ σοῦ τάφου ἐδομήσατο οἶκον, ἐκεῖνος ὁ θεσπέσιος
ἄναξ. Ἱατρεῖον πᾶσιν ἄμισθον, καταστήσας τὸ σόν τίμιον
σκῆνος, Νικόδημε, τοῖς πιστῶς σοὶ προστρέχουσι καὶ ἐξ ἄρθρων
καρδίας μέσης βοῶσι τὸ

Ἀλληλούϊα.

Φωτοφόρος Τριάς τρισσῶς σε πάτερ ἐκάλεσεν, ὁ πατήρ καταλιπεῖν σὴν πατρίδα ὁσίως, ὁ Υἱὸς ἔρωτι σαλὸν σὲ κατέστησε, τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα μάρτυρα ἀνέδειξε ποτίζοντα τὴν ἐκκλησίαν. Οθεν τὰ τρία εἰς ἓν μίξας, πλημμυροῖς μῦρον τρισύνθετον τοῖς βοῶσιν.

Χαῖρε ἀρχαίου δένδρου ἔρνος ἀειθαλλές
χαῖρε ὁσίων πάντων βλάστημα ἀκραιφνές.
Χαῖρε κῆπε εὐώδης καὶ ἀρωματοφόρε,
χαῖρε παντὸς ἄνθους ἀρετῆς πνευματοφόρε.
Χαῖρε κλάδε καὶ ἄνθος καὶ καρπὲ θεοφόρε,
χαῖρε βλαστὲ καὶ ρίζα πνεύματος ζωηφόρε
Χαῖρε ὦ φυλλοφόρον δένδρον πανύψηλον,
χαῖρε πνεύματος θείου νέου παγκάρπιον.
Χαῖρε καρπὲ χυμώδη καὶ πέπειρε,
χαῖρε παντὸς μετάλλου χρυσὲ καθαρώτερε.
Χαῖρε ἀμπέλου ἐκκλησίας κλῆμα καὶ σταφυλῇ.
χαῖρε τῆς σῆς πατρίδος ἔνδοξε κεφαλῇ

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Χαρμοσύνως χορεύει ἡ πολυάθλος φάλαγξ, τῶν ἐκ τῆς πατρίδος σου προελθόντων, βιωσάντων ἢ ἐν ἀσκήσει διελθόντων τὸν βίον ἐν τῇ καθιερώσει τῆς ἐορτῆς σου. Ἐξάρχει δὲ Ἀντώνιος καὶ πάντας κελεύει ψάλλειν εὐρύθμως τὸ

Ἀλληλούϊα.

Ψαλμικῶς γηθομένη ἡ πατρίς σου θεόφρον ἐγκαυχᾶται ἐν τῷ σῷ μαρτυρίῳ. Προσάγουσα δὲ τὴν μνήμην σου τῷ κυριάρχῳ θρόνῳ, δικαιουμένη σὲ μεσίτην θεόσδοτον προβάλλεται. Ἀπεκδεχομένη δὲ πλουσίας δωρεάς εὐγνωμόνως σοὶ κράζει.

Χαῖρε Βερροίας δένδρον νεόφυτον,
χαῖρε πατρίδος ἐκβλάστημα τίμιον.
Χαῖρε Ἀντωνίου τοῦ νέου φοιτητά,
χαῖρε ὁμόψυχε αὐτοῦ ἐκμμητά.

Χαῖρε Πάτερ θεοδόξαστε σῆς πατρίδος χαρμονή
 χαῖρε πάτερ παμφαέστατε οἰκουμένης ὁ φωστήρ.
 Χαῖρε τίμιον ἐκτύπωμα τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν,
 χαῖρε σφράγισμα τοῦ Πνεύματος τῶν ἁγίων καθαρὸν.
 Χαῖρε ὅτι ὁσιότητι διέπρεψας πρωτίστως,
 χαῖρε ὅτι καὶ μαρτύρων ἡξιώθης τοῦ στέφους.
 Χαῖρε ὁ θεοφρόνως ὥραϊσας τὸ πνεῦμα,
 χαῖρε εὐσεβοφρόνως δαπανήσας τὴν σάρκα.

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Ω* τρισόλβιε πάτερ τρισοκλέως. αὐγάζει τὴν σὴν μνήμην ἡ Τρι-
 σάκτινος Δόξα (γ').

Ὁ Πατὴρ εὐλογῶν τοὺς ὑμνοῦντας σε
 Ὁ Υἱὸς τὰς καρδίας αὐγάζων ἡμῶν
 καὶ ὁ Παράκλητος, παρηγορῶν τοὺς σοὶ προσφοιτῶντας
 καὶ βοῶντας ἐκ καρδίας

Ἀλληλούϊα.

καὶ αὐθις· Τὸ Κοντάκιον.

Τὸν μυροχεύμονα Νικόδημον τιμήσωμεν νῦν συγκροτοῦντες
 ἑορτὴν αὐτῷ ἀρμόδιον καὶ βοήσωμεν χορεύοντες γηθοσύνως·
 Ὅσιος μάρτυς καὶ σαλός, πάτερ ἐπέφανες καὶ πλουσίας ἀντιδόσεις
 ἀπετρύγησας ὅθεν κράζομεν·

Χαῖρε πάτερ τριστέφανε.

Παύλου νεύσει τὸ χαῖρε κράζει σοι
 οἰκτρὸς μονώτης τῇ κλήσει Πορφύριος.

13.2.1986.

ΑΓΙΟΥ ΦΙΛΟΘΕΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

εἰς τὸν Ὁσίον Πατέρα ἡμῶν Νικόδημον τὸν νέον, τὸν ἐν
τῇ σεβασμῷ Μονῇ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ
ἀληθινοῦ Θεοῦ, τῇ τοῦ Φιλοκάλλους.

Εὐλόγησον Δέσποτα

Προοίμιον

Ἀλλὰ ποῖος θὰ μπορούσε νὰ παραβλέψη, στὸν λόγο του, τὸν
πράγματι μέγα μεταξὺ τῶν ἀσκητῶν Νικόδημον καὶ νὰ μὴ παραδώσῃ
στὶς φιλόθεες ἀκοές, μ' ὅση δύναμι διαθέτει, τὰ σχετικὰ μὲ ἐκεῖνον
γεγονότα; Ὅπως οἰκτιροῦσε πολλὰ ζῆμιά ἀπὸ αὐτὸ στοὺς
ἐραστὰς τοῦ καλοῦ.

Γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ἀφοῦ ἀποβάλωμε τὸν φόβο μαζί καὶ τὴν
ὀκνηρία τελείως ἀπὸ πάνω μας, θὰ ξαναθυμήσωμε μὲ λίγα λόγια τὰ
κατορθώματα ἐκείνου, σ' ὅσους τὸν γνωρίζουν καλά.

Λοιπόν, κανένας ἂς μὴ μᾶς κατηγορήσῃ γιὰ τὸ ἐπιχείρημα αὐτό,
ἐπειδὴ θὰ τὸ θεωρήσῃ ἀνάξιο φροντίδος, ἀφοῦ μάλιστα ὁ σκοπὸς
εἶναι καθαρὰ πνευματικός, νὰ ὑπαλείψῃ τοὺς ἀκροατὰς πρὸς τὴν

Σημ. Ἡ μετάφρασις ἐγίνε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κειμένου τοῦ Μ. Γεδεών ποῦ
ἐξέδωκε στὸ Ἀρχεῖον Ἐκκλ. Ἱστορίας, Κων/πολις, 1911. Ἐπειδὴ γενικῶς ἡ
φράσις τοῦ ἁγίου Φιλοθέου εἶναι ἀρκετὰ δύσκολη, ἀντὶ τῆς κατὰ λέξιν ἀκριβοῦς
μεταφράσεως, προτιμήσαμε ἐνιαχοῦ πρὸ ἐλεύθερη ἀπόδοσι.

ἴδια μίμησι καὶ νὰ διεγείρει πάντοτε τοὺς ἐραστὰς τῆς ἀρετῆς.

Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ βεβαίως, πρέπει νὰ ἐπικαλεσθοῦμε τὸν Θεὸ καὶ τὸν μύστη Του (Ὁσιο Νικόδημο), γιὰ τὸν ὁποῖον χάριν τιμῆς καὶ γνώσεως γίνεται ἡ ἐπιχείρησις αὐτή, ὥστε νὰ ἀποβῇ κατ' εὐχὴν τὸ ἔργο.

Καταγωγή

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πολυτιμότερό της βλάβη, ποὺ ἐβεβαίωσε ἐμπράκτως τὴν ὀνομασία του μὲ τὸ χριστοφιλὲς τέλος του — νὰ ποὺ ἦλθε αὐτὸ ποὺ θέλαμε νὰ ἐπιτύχωμε στὸ τέλος τοῦ λόγου — τὸν ἐγέννησε ἡ πόλις τῆς Θεσσαλίας Βέρροια, ἡ ὁποία ἀναμφισβήτητα διακρίνεται γιὰ τὶς φυσικὲς της ὁμορφιές, τὴν θέσι της καὶ γιὰ ἄλλα πολλὰ πλεονεκτήματα, γιὰ κανένα ὅμως ἀπ' τὰ ὁποῖα δὲν στολίζεται τόσο πολὺ, ὅσο μὲ τὸν καρπὸ της τοῦτον ἐδῶ, ἐννοῶ τὸν θαυμαστὸ Νικόδημο.

Τὸ γένος του δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ ἄσημα, ἀλλὰ τὸ πιὸ ἐπιφανὲς ποὺ βρισκόταν ἐδῶ στὴν Βέρροια. Ὁ δὲ χρόνος τῆς ἀκμῆς του συνέπεσε μὲ τὴν βασιλεία τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ αἰοδύμου αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων Ἀνδρονίκου τοῦ περιφήμου, ποὺ ἦταν γόνος τῆς οἰκογενείας τῶν Παλαιολόγων.

Μοναχὸς

Ἀφοῦ ἀνατράφηκε προσεκτικά, ἐκλέγει τὸν μοναχικὸ βίον. Καὶ ἀφήνοντας τὴν γενέτειρα, σὰν ἄλλος Ἀβραὰμ καὶ Μωϋσῆς, ἐκεῖνος ὁ φίλος τοῦ Θεοῦ, προτίμησε τὴν ξενιτεία. Μὲ στενοχώριες. Μὲ θλίψεις. Μὲ κακουχίες. Μένοντας σὲ ἐρημιές καὶ βουνά. Πιέζοντας τὴν σάρκα διαπαντὸς μὲ νηστεῖες καὶ ἀγρυπνίες καὶ ἀπονεκρώνοντας, ὅπως ἦταν φυσικὸ, τὰ πάθη ποὺ γεννῶνται ἀπ' αὐτήν.

Καὶ αὐτὸ φαινόταν νὰ φροντίζει νὰ τὸ κάνῃ ὅσο γινόταν περισσότερο κρυφά, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ καὶ μ' αὐτὴν τὴν ἄσκησι, περισσότερη δόξα ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐπειδὴ θὰ κατῴρθωνε μὲ μαστοριά καὶ σοφία νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους. Καί, φυσικά, καθημερινῶς μελετοῦσε μὲ προσοχὴ τὸν Νόμον τοῦ Κυρίου ὁ αἰοδίμος καὶ σὰν νὰ ἦταν, θὰ λέγαμε. προσκολλημένος πάνω σ' Αὐτόν. Ἀπὸ τὴν μελέτη αὐτή, σὰν ἀποτέλεσμα, τὰ μὲν δάκτυλα ἔμαθε μυστικά, μὲ ἄριστο

τρόπο, νὰ τὰ αἶρη σὲ πόλεμο (νὰ πολεμᾷ μὲ σοφία τὸν διάβολο) καὶ τὰ χέρια του νὰ τὰ σηκῶνῃ μὲ ἀκρίβεια στὴ νοερὴ συμπλοκὴ μὲ τοὺς ἐναντίους (δαίμονες). Καὶ βεβαίως ἡ ἐπένδυσις αὐτὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ τῆς πνευματικῆς δυνάμεως φάνηκε στὸν θαυμάσιο αὐτὸν Πατέρα ὠφέλιμη. Γι' αὐτό, λοιπόν, διαπαντός κατατρυφοῦσε στὸ θεῖο κάλλος καὶ με τὴν παρόρμησι (αὐτῆς τῆς ἐντρυφήσεως) ὑποβοηθοῦσε τὸν ἑαυτό του νὰ φθάσῃ τὰ μεγαλύτερα καὶ θειότερα σκάμματα τῆς ἀρετῆς. Καὶ φθάνοντας στὴν πνευματικὴ αὐτὴ κατάστασι, μὲ τὸ νὰ εἶναι δηλ. τελείως ἀπησχολημένος μὲ τὶς νοερὰς καὶ θεῖες ἐργασίες, ἔδειχνε ὅλον τὸν ἑαυτόν του ὄργανο καὶ πνευματικὴ κιννύρα. Στὴ συνέχεια, καὶ τὶς γενικὲς ἀρετὲς, μὲ σοφία τοποθετοῦσε σὰν ἄλλα ἀστέρια στὸ στερέωμα τῆς ψυχῆς του ἢ μᾶλλον (νὰ ποῦμε καλύτερα) τὶς ντυνόταν, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων καὶ μὲ τὶς ὁποῖες ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης (Χριστὸς) τὸν κατεφώτισε μὲ φαιδρότητα, καθαρίζοντας τὰ ἐμπόδια στὸν δρόμο του ποὺ ὡδηγοῦσε στὸν οὐρανό.

Πνευματικὴ Πρόοδος

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν γίνεται μέτοχος τῶν ἀδύτων· καὶ βεβαίως πλησιάζει θαυμαστῶς στὸ ὅρος τῆς ἀπαθείας, καὶ βλέπει τὸν Θεὸ μυστικῶς μὲ συναίσθησι ψυχῆς. Διότι φροντίζοντας νὰ κάμῃ τὸν ἑαυτό του μᾶλλον πληρωτὴ τῆς θείας ἀγάπης καὶ ὄχι μένοντας μόνον ἐραστὴς τῆς, ἔδειχνε ἀμέλεια γιὰ τὸν ἑαυτόν του. Τὰ θεῖα ὅμως πράγματα τὰ προσοικειωνόταν μὲ πολὺ θαυμαστὸ τρόπο, ὅπως θὰ δείξῃ ἡ διήγησις στὴ συνέχεια.

Διότι, ποίος ἐδάμασε τόσο κραταιῶς τὰ γεννητικὰ καὶ αὐξητικὰ πάθη ὅπως ἐκεῖνος; ἢ γιὰ νὰ εἰπῶ καλύτερα, τὰ κατεδούλωσε καὶ τὰ ἀπενέκρωσε ὑποτάσσοντάς τα στὸν λόγο; Ποίος ἄλλος, βεβαίως, ὅπως ἐκεῖνος ἦταν κύριος τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ὑπογαστρίων, χρησιμοποιοῦντας τὴν (τὴν γαστέρα) μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως μιὰ δέσποινα τὴν θεραπαινίδα τῆς; Διότι, δὲν τῆς προσέφερε ὅσον ἤθελε ἐκείνη, ἀλλὰ ὅσο ἐγνώριζε ὅτι ἀρκεῖ μᾶλλον νὰ συντηρῇ τὸν φυσικὸ σύνδεσμο. Καὶ ποίος, ἀκόμη, ἄλλος ἐπέτυχε τὸ εὐτονο στὴ νηστεία (ὅπως αὐτὸς) καὶ τὸ ἐπίμονο στὴν ἀγρυπνία; Καὶ ἐπὶ πλεον, τὴν γονιμότητα τῶν ὀφθαλμῶν του στὰ δάκρυα ἢ πάλι τὸ σύννουν καὶ τὸ ταπεινὸ (στὴ συμπεριφορὰ του;). Συγχρόνως, ποίος θὰ μπορούσε νὰ

διηγηθῇ τὴν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ του συγκένρῳσι καὶ ποὺ ἔφθανε μὲ πολλή εὐκολία (μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ) μέχρι τοῦ Θεοῦ; Καὶ σὰν ἀπόδειξι τῶν λεγομένων, πάρει τοὺς κρυπτοὺς καὶ ἀκαταπαύστους ὅλη τὴν νύκτα κρεμαστῆρες, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν σταματοῦσε νὰ χρησιμοποιῇ. Ἀκόμη (ἅς σὲ πείσουν) ἡ ἄπειρος ἀδολεσχία μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἡ συνεχὴς μελέτη καὶ θεωρία τῶν θείων. Διότι, ὅπως ἄλλοι κυνηγοῦν τίς ἡδονές, ἔτσι αὐτὸς ἀγαποῦσε νὰ στολίζεται μὲ τοὺς πόνους (ὑπὲρ Θεοῦ). Καὶ μὲ μιὰ φράσι, ποιὸς ἄλλος ὅπως ἐκεῖνος, τακτοποίησε καὶ ἁγίασε ὅσα ἀφοροῦν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ μαζί (τόσο τέλεια); Ἀναμφισβήτητα, διεφύλαξε ἀβλαβὲς καὶ ἀλώβητο τὸ κατ' εἰκόνα καὶ τὸ καθ' ὁμοίωσιν. Μὲ ὅλα αὐτὰ ζοῦσε πάντοτε, καὶ ὅπως λέχθηκε, κατατρυφῶντας τὸ θεῖον κάλλος καὶ φωτιζόμενος δαψιλῶς ἀπὸ τὴν ἐκεῖθεν προερχομένη θεία αἴγλη. Διότι, στ' ἀλήθεια, ὅλα τὰ ἐδῶ (τὰ γῆινα) τὰ θεωροῦσε σκύβαλα καὶ χλεύη καὶ ὄνειρο ἢ θαλάσσιο φλοῖσβο, πιστεύοντας ὡς ὄντως ζωὴ καὶ πνοὴ τὴν ἀρετὴ, ἐπιδιώκοντάς τὴν ὅσο μπορούσε.

Εἰς τὴν Φιλοκάλλους

Στὰ τελευταῖα του, ἔρχεται στὴν εὐδαίμονα πόλι τῆς Θεσσαλονίκης, ἀφοῦ προηγουμένως διέτριψε σὲ πολλοὺς ἄλλους τόπους. Καὶ ἀφοῦ ἔφθασε ἐδῶ, θεώρησε καλὸ, ὁ καλὸς ἐργάτης τῆς ἀρετῆς, νὰ δοθῇ χάριν ὑποταγῆς, σὲ κοινόβιο, γιὰ νὰ ἐπιτύχη καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο αὐτὸ τῆς ὑποταγῆς, βεβαίως, τελειότερες ἀμοιβές. Γι' αὐτό, λοιπόν, δίδει τὸν ἑαυτόν του σὲ ἓνα Μοναστήρι, ποὺ ὀνομαζόταν τοῦ Φιλοκάλλους. Στὸ ὁποῖο ἀφοῦ συγκαταλέχθηκε, κατῴρθωσε κάθε εἶδος ἀρετῆς. Καὶ μὲ τρόπο, ὅπως φανερώθηκε ἀργότερα, κρυπτόν, φοβούμενος μήπως τὸν καταφέρη καὶ ξεγελάσῃ μὲ ἀπάτη ὁ ἀντίχριστος, μὲ τὴν ἀντίθετη καὶ ἐπιμένουσα διαρκῶς πονηριά του. Τόσο δὲ μεγάλη ὑποταγὴ καὶ εὐπειθία ἔδειχνε στὸν προεστῶτα τῆς Μονῆς, καὶ βεβαίως καὶ στὴν ἀδελφότητα ὁλόκληρη, ὥστε αὐτοὶ γιὰ ἓνα πρᾶγμα μόνο ἀποροῦσαν· ἐπειδὴ δηλαδὴ φαινόταν στοὺς ἄλλους νὰ ζῇ μὲ ἀδιαφορία, ἀφοῦ ὑποκρινόταν συναναστρεφόμενος πάντοτε μὲ πόρνες καὶ ἀσχολούμενος συνεχῶς μὲ μέθες ἄσεμνες. Γι' αὐτὴν τοῦ τὴν διαγωγὴ, ἦταν φυσικὸ, νὰ πλύνεται μὲ κατηγορίες ἀπὸ ὅλους. Ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ πολλὰς φορὲς γιὰ τὴν συμπεριφορὰ του αὐτῇ, ἐδιώχνετο ἔξω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι ἀπὸ τὸν Προεστῶτα

(ηγούμενο). Ὅμως ὅλα τὸ διαμάντι (τὸ πνευματικὸ) τὰ ὑπέφερε μὲ καρτερία, ἔχοντας στὸν λογισμό του πολὺ καλὰ ἐκεῖνο ποὺ λέγει: «δὲν εἶναι ἄξια τὰ παθήματα τῆς τωρινῆς μας ζωῆς νὰ συγκριθοῦν μὲ τὴν μελλοντικὴ μας δόξα», ὅπως ἐπίσης τὸ «ἐὰν πάσχωμε γιὰ τὸν Χριστό, βεβαίως θὰ συνδοξασθοῦμε κιόλας μαζί Του». Καὶ τὰ σκεπτόταν ἔτσι, διότι εἶχε τὸν εἰσηγητὴ τους, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας.

Με τὸν τρόπο αὐτό, ὅσο κατὰ τὸν ἔξω ἄνθρωπο ἐφθείρετο, τόσο ἐσωτερικὰ ἀνεκαινίζετο. Καὶ ἀνακαινιζόμενος γινόταν πιὸ ὠραῖος. Καὶ γινόμενος πιὸ ὠραῖος, τὸν ἀγαποῦσε γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ του αὐτῇ ὠραιότητά ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστός. Γι' αὐτὸ καὶ διάλεξε νὰ κατοικήσῃ μέσα του μὲ τέτοιο τρόπο (ποὺ συνέβη στὴ συνέχεια). Καὶ συμβαίνοντας ὅλα αὐτά, ζοῦσε ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ μᾶλλον ζοῦσε μέσα του Αὐτὸς ποὺ τὸν ἔκανε κατοικία Του (ὁ Χριστός). Ἄς εἶναι.

(Ἐδῶ πρέπει τώρα νὰ τονισθῇ)· ψυχὴ ποὺ ὀριστικὰ ἐνώθηκε μὲ τὸν Θεό, καὶ ὅσο μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε, συνανακράθηκε σχετικῶς μαζί Του, εὐχαριστιέται μὲ τὴν ὁμορφιά Του (τὸ θεῖον κάλλος), μὲ ἀποτέλεσμα, οὔτε τὰ παρόντα, οὔτε τὰ μέλλοντα, οὔτε κάποιο ἄλλο κτίσμα θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ ἀγαπωμένου Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ στίς ὁμιλίες, καὶ στίς συζητήσεις, καὶ στὸν ὕπνο, διαρκῶς Ἐκεῖνον φαντάζεται καὶ βλέπει, Αὐτὸν ποὺ συνεχῶς τὴν ἐπισκέφθηκε. Ἀλλὰ ἄς συνεχίσουμε τὸν λόγο μας καὶ πάλι μὲ τὸν φυσικὸ εἶρμό τῆς διηγήσεως.

Διακόνημα εἰς τὸ Μετόχι

Κάποτε, αὐτὸς ὁ θεῖος Νικόδημος, ἐστάλη ἀπὸ τὸν ἡγούμενο σὲ ἓνα Μετόχι τῆς Μονῆς γιὰ νὰ φροντίζῃ τὰ χωράφια του. Στὰ ὅποια ὅταν πήγαινε μὲ πολλὴ φροντίδα ἔκανε τὸ διακόνημά του στὴν ἐντέλεια, μένοντας μάλιστα νηστικός. Διότι, ὅλη τὴν ἐβδομάδα σχεδόν, ἔμεινε ἄσιτος καὶ μόνο μὲ τὴν ζωοπάροχο τροφὴ τρεφόταν, τὴν ὁποία ὁ Νοητὸς Ἄρτος καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γνωρίζει νὰ τὴν ὀνομάζῃ καὶ ἄρτον. Ὅσα ὅμως ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι γιὰ τροφοδοσίᾳ του ἢ τὰ ἔδινε, ἂν εὑρίσκε φτωχό — τί εὐλογημένη ἀγάπη ποὺ εἶχε γιὰ τὸν Χριστό! — ἢ τὰ μοίραζε σὲ πόρνες, δίνοντάς τις σὰν κάποιο εἶδος μισθοῦ, μὲ μόνη τὴν συμφωνία, γιὰ χάρι του, νὰ παραμένουν στὸ ἐξῆς ἀρρύπτως. Καὶ κάνοντάς το αὐτὸ ὁ καλλίνι-

κος, πάντοτε φρόντιζε νὰ ἀποδεικνύεται καὶ σ' αὐτὸ μιμητὴς τοῦ θείου Βιταλίου*, τοῦ ὁποίου τὸν βίον καὶ τὴν διαγωγὴν σὰν τρελλὸς ἀγαποῦσε καὶ τὸν ποθοῦσε τόσο πολὺ, ὥπως ἓνα διψασμένο ἐλάφι. Ἡ καλύτερα νὰ ποῦμε (ποθοῦσε) τὸν βίο τοῦ Ἰωσήφ τοῦ σώφρονος καὶ ἀκλονήτου, ὄντας καὶ ὁ ἴδιος σώφρων καὶ ἀκλόνητος στὴν πραγματικότητα, ἂν καὶ ἤθελε μὲ σοφὰ τεχνάσματα πάντοτε νὰ ἐξαπατᾷ τὸ ἀριστερό του χέρι, προτιμῶντας νὰ εἶναι, νὰ θεωρῆται καὶ νὰ ὀνομάζεται ἀπὸ ὅλους, ὥπως λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος, χάριν τῶν ὁμογενῶν, ἀνάθεμα. Ἀλλὰ καὶ σιτοδότης νὰ εἶναι, ὥπως ἐκεῖνος, ὄχι τῆς Αἰγύπτου ἀλλὰ πονηρῶν γυναικῶν, ποὺ ἦσαν — τί κρῖμα! — δουλωμένες στὸ σκοτάδι καὶ στὴν ἁμαρτία, ὄχι γιὰ νὰ ξανακάνουν πάλι μὲ αἰσχύρτητα τὰ προηγούμενα ἁμαρτήματα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σωθοῦν πλέον ἀπὸ ἐκεῖ μέσον αὐτοῦ.

Σύγκρισις μὲ δικαίους τῆς Π. Διαθήκης

Καὶ ἂν κάποιος θὰ ἤθελε νὰ συγκρίνῃ μαζί του τὴν σφαγὴ τοῦ Ἀβελ, τὴν φιλοξενίαν ἢ τὴν φιλοθεΐα τοῦ Ἀβραάμ, τὴν κακουχία τοῦ Μωϋσέως γιὰ τοὺς ὁμοφύλους του, τὴν στρατηγία κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, τὸν πολὺ ζῆλο στοὺς κόπους τοῦ προφήτου Ἠλία, νομίζω πὼς δὲν θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Διότι τοῦ μὲν τὸ στερεὸν στίς κακουχίες καὶ στοὺς πειρασμούς, τοῦ ἄλλου τὸ φιλόθεο καὶ φιλόξενο, τοῦ ἄλλου τὴν σωφροσύνη καὶ τὴν σοφία στὴν διοίκησι, τοῦ ἄλλου τὸ αἶμα, τοῦ δὲ τὴν ταπείνωσι καὶ φιλαδελφία, τοῦ ἄλλου τὴν στρατηγία καὶ τὴν εὐγενῆ νίκη, καὶ γενικῶς, ἀφοῦ μιμήθηκε μὲ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ συνέλεξε μὲ ἐπιστημονικὸ τρόπο ἀπὸ ἓνα περισσότερα ἀπὸ ἄλλον ὅλα, τὰ λουλούδια τῶν ἀρετῶν, αὐτὰ ποὺ τὰ συγκέντρωσε καὶ τὰ ἐναποθήκευσε στίς κερήθρες τῆς καρδιάς του (σὰν μέλισσα), πρᾶγμα ποὺ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ καρποφορήσῃ «εἰς τριάκοντα, εἰς ἑξήκοντα», καὶ βεβαίως, «εἰς ἑκατόν».

Τὸ μαρτυρικόν του τέλος

Φυσικά, ὅμως, αὐτὰ ὅλα δὲν τὰ ἀνεχόταν ὁ ἐξ ἀρχῆς του βά-

* Ὁ θαυμαστὸς βίος τοῦ Ὁσίου Βιταλίου, συμπεριέχεται στὸν ὡραιότατο βίο τοῦ ἐν Ἀγίας Πατρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐλεήμονος, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας (βλ. Συναξαριστὴν, 12 Νοεμβρίου).

σκανος (διάβολος) καὶ γι' αὐτὸ τὸν φθονοῦσε τρομερὰ ὁ κοινὸς ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ μὲ μανία ἔτριζε κρυφὰ τὰ δόντια του, μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπῃ, πῶς φύσις ποὺ εἶναι λάσπη καὶ τίποτε, νὰ ἐπιθυμῇ νὰ φθάσῃ τὴν ἄνω Βασιλεία, ἀπ' τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ἔχει καταπέσει γιὰ τὴν μοχθηρία τῆς γνώμης του. Γι' αὐτό, λοιπόν, ὀπλίζει κατὰ τοῦ Ὁσίου μὲ ὅλη του τὴν δύναμι καὶ τοὺς ὑπασπιστὲς του. Βλέποντας τὰ ἀνδράποδα τοῦ διαβόλου τὸν Ἅγιο νὰ συζητᾷ μὲ τὶς πόρνες, καὶ κάπου - κάπου νὰ τὶς συναναστρέφεται γιὰ περισσότερο χρόνο καὶ νομίζοντας πῶς καὶ ἐκεῖνος κάνει τὰ ἴδια μαζί τους — καὶ θὰ ἦταν ἀπορίας ἄξιο ἂν μπορούσε ἀνόσια ψυχὴ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ φαντάζεται πάνω ἀπ' τὴν δύναμί της — ἐθύμωναν τρομερὰ ἐναντίον του ἐσωτερικὰ καὶ ἔβραζαν, μὲ τὴν σκέψι, ὅτι πράγματι αὐτὸς εἶχε ἐρωτικές σχέσεις μὲ τὶς φίλες τους. Καὶ ξαφνικὰ (μιά μέρα) βρίσκοντάς τον ἐκεῖ νὰ κάθεται μαζί τους — ὦ! τῆς ἀνοησίας των — τὸν κατασφάζουν, ἀλλοίμονο, μὲ τὰ μαχαίρια. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἀναπνέοντας ὁ καλλίνικος, ἀπαιτεῖ νὰ μεταφερθῇ στὸ Μοναστήρι του. Ὅπου φθάνοντας, δὲν τοῦ συγχωρήθηκε ἀπὸ τὸν ἡγούμενο καθόλου νὰ μπῇ μέσα. Εὐρισκόμενος ἔτσι ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη, ἐκεῖ ἀξιῶνεται τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μὲ πολλὰ δὲ λόγια ἀφοῦ καθύβρισε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ του ταπείνωσι ὁ ἀδάμας, ἀποκαλῶντας τὸν ἀνάξιον ὄχι μόνον τῆς εἰσόδου του στὴν Μονή, ἀλλὰ τόσον τῆς ἐδῶ ὅσον ὄχι ὀλιγώτερο καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι συνέζησε τάχα μὲ τὰ αἰσχιστὰ πάθη, παρέδωκε τὸ πνεῦμα στὸν Θεό.

Ἡ ταφή

Ἀπὸ ἐκεῖ (τὴν πύλη), λοιπόν, ἀφοῦ σήκωσαν χωρὶς τιμὲς τὸ ὄντως τίμιον σῶμα του, ἐπειδὴ ἔτσι τὸ ἀπήτησε ἐνῶ ἀκόμη ζοῦσε ὁ ἀοίδιμος, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μήπως καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μεγαλύτερα βραβεῖα, τὸν θάπτουν ἐκεῖ κάπου κοντὰ στὸ Μοναστήρι. Ἀλλὰ νὰ ποὺ καὶ οἱ φονεῖς του δὲν ἄργησαν νὰ δικασθοῦν. Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἔπесαν ἔξω καὶ κάπου κοντὰ στὴ Θεσσαλονίκη σὲ Λατίνους, ἐκόπησαν ἀπ' αὐτοὺς τὰ μαιφόννα χέρια τους ὅπως τοὺς ἔπρεπε, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἔκαμε ἔτσι ἡ Θεία πρόνοια, ἂν καὶ μὲ τὴν τιμωρία τους αὐτὴ δὲν ξόφλησαν κανονικὰ τὸ τόλμημά τους.

Ἡ θαυμαστὴ διακομιδὴ

Μετὰ λίγα χρόνια, κάποιοι, καὶ μάλιστα ἄρκετοί, ἀπὸ τὴν Πόλι (Θεσσαλονίκη) βρέθηκαν γιὰ κάποια ἀνάγκη στὸν χῶρο ἐκεῖνο στὸν ὁποῖο κρυβόταν τὸ σκῆνος τοῦ Ὁσίου. Καὶ αὐτὸ ἔγινε μὲ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ βεβαίως. Καὶ ἐπειδὴ αἰσθάνθηκαν εὐωδία νὰ ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ, ἀποροῦσαν, ὅπως ἦταν φυσικό. Ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ μυστήριον. Καὶ σὲ πολλοὺς ἀκόμη ποὺ περνοῦσαν ἀπὸ τὸν δρόμο αὐτόν, σὲ ὅλους μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐρχόταν ἡ ἴδια εὐωδία. Τελικῶς μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς παρεκίνησε νὰ κάνουν ἔρευνα στὸν χῶρο ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου προήρχετο ἡ εὐωδία. Καὶ μάλιστα, μόλις ἔκαναν ἓνα ἄνοιγμα σ' αὐτόν, ὦ! τοῦ θαύματος! ἀμέσως βρίσκουν σ' αὐτὸ τὸ θεῖο καὶ πάντιμο σκῆνος τοῦ τρισμακάρος σῶο καὶ τελείως ἀπείραχτο, χωρὶς νὰ ἔχη πάθει καμμία διάλυσι πουθενά, διότι ὅπως γνωρίζομε «φυλάσσει ὁ Κύριος τὰ ὀστέα τῶν Ὁσίων Του καὶ ἓνα ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ συντριβῇ οὐδέποτε».

Αὐτὸ τὸ γεγονός, ὁλόκληρη ἡ πόλις τῆς Θεσσαλονίκης βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς, αὐτὸς ὁ χρηστότατος — διότι ἔτυχε νὰ παρεπιδημῇ τότε καὶ αὐτὸς στὴν Θεσσαλονίκη — τὸ ἐθεώρησαν εὐλογία καὶ χαρὰ τοὺς ἀπέραντη, τὸ νὰ βρεθῇ δηλ. τὸ ἱερὸ σκῆνος τοῦ θείου Νικοδήμου. Καὶ αἰσθανόντουσαν τώρα χαρμόσυνα, ὅχι τόσο γιὰ τὴν ὀχυρότητα τῶν τειχῶν της, ὅσο γιὰ τὸ ὡς ἄνω γεγονός. Καθόσον ὁ καθένας θεωροῦσε προσωπικὴ του δόξα τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ θειότητα τοῦ Λειψάνου. Γι' αὐτόν τὸν λόγο, ἀφοῦ σήκωσαν ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρέθηκε τὴν θεία ἐκείνη σορὸ, μὲ πολλὴ τιμὴ καὶ μὲ μύρα καὶ μὲ πολύτιμα πέπλα, ὁ ἀρχιερεὺς μαζί καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, ἀφοῦ τὸ ἐκήδευσαν, τὸ κατέθεσαν καὶ πάλι στὸν ἴδιο ἐκεῖνο χῶρο, γιὰ νὰ ἐνεργῇ θαύματα σὲ ὅσους μὲ πίστι ἔρχονται γρήγορα πρὸς αὐτόν. Διότι γνωρίζει καλῶς ὁ Θεὸς νὰ δοξάζῃ ὅσους Τὸν δοξάζουν.

Θαύματα:

Ἀπ' αὐτὰ τὰ θαύματα ἀφοῦ ὑπενθυμίσωμε δυὸ - τρία, τὰ περισσότερα θὰ τὰ ἀφήσωμε στοὺς φιλομαθεῖς. Τὰ θαύματα αὐτὰ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

α'. Θεραπεία παραλύτου.

Κάποιος Γεώργιος, Σέρβος τὸ γένος, τὸ ἐπώνυμο Καραβίδης, καταγόμενος ἀπ' τὴν Δαλματία, ἦρθε μόνος του στοὺς Ρωμαίους (μετανάστευσε)*. Αὐτὸς ἦταν ἐγκατεστημένος στὴ Θεσσαλονίκη. Κάποτε τοῦ συνέβη μεγάλη παραλυσία (ἡμιπληγία), τὴν ὁποία ξεγράφει καὶ ἡ ἱατρικὴ τέχνη, ὅπως νομίζω, ἐπειδὴ ἀποφεύγει τὴν πολὺ δύσκολη θεραπεία της. Ἀφοῦ, λοιπόν, ταλαιπωρήθηκε καὶ σχεδὸν ὅλη τὴν περιουσία του τὴν ἐξώδευσε στοὺς γιατροὺς, δὲν βρῆκε καμμιά ὠφέλεια ἀπ' αὐτοὺς, παρὰ μόνον τοὺς κατηγοροῦσε. Μόλις πολὺ ἄργα ἦρθε στὸν ἑαυτό του, κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ καταφύγῃ στὸ τέμενος τούτου ἀκριβῶς τοῦ Ἁγίου. Καὶ φθάνοντας γρήγορα ἐκεῖ, ἵκετεύει θερμὰ τὸν Ἅγιο χρησιμοποιῶντας ἀκόμη καὶ δάκρυα, τὸ ὠφελιμότερο φάρμακο γιὰ νὰ πείθῃς κάποιον, μὲ τὰ ὁποῖα γεμίζει τὴν ἱερὰ σορὸ τοῦ Ἁγίου. Καὶ ἀμέσως, ξαφνικά, ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ ἐπιστρέφει χαίροντας στὸ σπίτι του. Καὶ αὐτὸ τὸ θαῦμα ἔτσι ἔγινε.

β'. Ἡ τιμωρία τοῦ ἄρχοντος.

Καὶ ὁ λόγος τώρα μᾶς φέρει σὲ ἄλλο, κάποιο παρόμοιο σὰν τὸ παραπάνω. Ἄλλος ἄνθρωπος, Ἀδριανουπολίτης, ἦρθε στὴ Θεσσαλονίκη σὰν αὐτοκρατορικὸς ἀκόλουθος. Καὶ μένοντας ἐδῶ, ἔτυχε κάποτε νὰ φθάσῃ στὸ ναὸ τούτου τοῦ Ὁσίου, στὸν ὁποῖο ἀφοῦ μπῆκε, προσκυνοῦσε τὶς εἰκόνες ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ. Καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ μὲ ἀκρίβεια τὰ σχετικὰ μὲ τὸν βίο τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου. Γιὰ τὸν ὁποῖο ἀμέσως ἄκουσε ἀπὸ τοὺς εὗρισκόμενους ἐκεῖ, πὼς φρόντιζε μὲ ἐπιμέλεια τὴν ἐλεημοσύνη καὶ πὼς ἀκόμη ὑποκρινόταν ὅτι ἐπισκεπτόταν μὲ κακὸ σκοπὸ τὶς πόρνες, τὶς ὁποῖες δὲν ἄφηνε ἂν δὲν νουθετοῦσε τὰ πρὸς σωτηρία συντείνοντα καὶ βεβαίως δὲν παραμελοῦσε νὰ τὶς προμηθεύῃ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ζῆν, ἄλλοτε δίνοντας ἀπὸ τὴν καθημερινή του τροφή, ἄλλοτε πάλι ἀπὸ τὸ διακόνημα στὸ ὁποῖο διακονοῦσε. Μόλις ἄκουσε αὐτὰ ἐκεῖνος (ὁ ἄρχοντας) δὲν θαύμασε καθόλου, ὅπως θὰ ἦτα φυσικό, ἀλλὰ σκέφτηκε μέσα του γι' αὐτὴν τὴν διαγωγή τοῦ Ὁσίου κάτι φαῦλα καὶ ταπεινὰ πράγματα. Καὶ νά, μόλις ἔκανε νὰ ἐγγίσῃ τὰ χεῖλη του στὴν πάνσεπτο σορὸ τοῦ τρισμακάρος, ἐκείνη, ὦ! τοῦ θαύματος, ἀμέσως μὲ μα-

γαλύτερη δύναμι, σὰν νὰ ἀνέπνεε καὶ ἦταν ζωντανή, μὲ πολλή σεμνότητα βγῆκε ἀπ' τὴν λειψανοθήκη καὶ κρεμάστηκε στὰ ἀπαιδευτα χεῖλη ἐκείνου, ἃν καὶ γιὰ νὰ ἀκριβολογοῦμε, δὲν πρόλαβε νὰ ἐξαγορευθῇ τὸν πονηρό του λογισμό. Τόσο πολὺ ὁμως τὰ χεῖλη τὰ ταλαιπωροῦσε καὶ τὰ ἔθλιβε φοβερὰ ἢ γιὰ νὰ πῶ καλύτερα, τὰ ἐπαίδευε, ὥστε ἄφησε σ' αὐτὰ καὶ κάτι σημάδι σὰν ὄγκο. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὅχι μόνο τὸν ἄρχοντα, ποὺ ἦταν ὁ παθὼν, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεατὰς ἔβαλε σὲ μεγάλο φόβο. Οἱ ὅποιοι μὲ θρήνους ἰκέτευσαν τὸν Ἅγιο καὶ ἔτσι γλύτωσαν τὸν ταλαίπωρο ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν παιδεύσι. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν σταμάτησε συνεχῶς νὰ ἐπισκέπτεται τὸν Ἅγιο καὶ νὰ προσεύχεται μὲ τρόμο, διαρκῶς κατηγορῶντας τὸν ἑαυτοῦ γιὰ τὴν προηγουμένη του ἀπροσεξία μὲ σφοδρότητα, γινόμενος ἔτσι καὶ κήρυκας διαπρύσιος καὶ ἀφηγητὴς ἀληθινὸς τοῦ θαύματος.

γ'. Ἡ τιμωρία τῆς ἱεροσύλου.

Πῶς τώρα νὰ καταχωνιάσωμε μὲ τὴν σιγὴ τὸ θαῦμα τῆς γυναικὸς ποὺ πῆρε κρυφὰ τὸ δόντι τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ μὴ τὸ φανερώσωμε σ' ὅσους τὸ ἀγνοοῦν; Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἐπειδὴ ὑπέφερε ἀπὸ ἀσθένεια, γιὰ πολλὰ ἤδη χρόνια, σκέφτηκε πῶς ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ καὶ στὸν Ἅγιο, τὴν μόνη πραγματικὴ ἀνακούφισι. Καὶ λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ἔκανε γρήγορα αὐτό, βάζοντας τὴν πάντιμη κάρα στὸ μέλος ποὺ πονοῦσε, τὸν παρακαλοῦσε θερμῶς νὰ τῆς χορηγήσῃ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια. Αὐτὰ παρακαλῶντας τὸν Ἅγιο ἐκείνη μὲ ἡσυχία καὶ ζητῶντας τὴν σωτηρία, δὲν σταμάτησε ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ ἀφοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἱερὰ κεφαλὴ τὸ δόντι τοῦ Ἁγίου καὶ τὸ πῆρε μαζί της, ὅπως ὕστερα τὰ ἐδιηγεῖτο ἡ ἴδια, καὶ τὸ ἔκρυψε στὸν κόρφο της, βγῆκε ἀπὸ τὸν ναὸ καὶ ἄρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ ἀμέσως ἀπ' τὸν δρόμο ποὺ ὠδηγοῦσε στὸ σπίτι της. Ἀλλὰ ἐνῶ ἔκαμε αὐτό, πολὺ γρήγορα θέρισε τὴν τιμωρία. Διότι καταλήφθηκε ἀπὸ μανία ἢ καημένη καὶ ἐταλαιπωρεῖτο φοθερὰ ἀπὸ αὐτήν. Ἀπ' τὴν ὁποία δὲν ἀπαλλάχτηκε, πρὶν φέρῃ πίσω μὲ δάκρυα καὶ ἐξομολόγησι, ἐκεῖνο τὸ τίμιο ποὺ εἶχε κλέψει καὶ νὰ τὸ ἀφήσῃ στὴν ἱερὰ λειψανοθήκη. Καὶ αὐτοῦ τοῦ θαύματος δὲν εἶναι λίγοι οἱ μάρτυρες ποὺ ζοῦν ἀκόμη μέχρι σήμερα. Αὐτούς, ὁμως, ποὺ καθημερινῶς ἔρχονται στὴν ἱερὰ σορὸ τοῦ παμμάκαρος καὶ τρυγοῦν χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν ἀπὸ ἐκεῖ τὴν θεραπεία, πῶς θὰ μπορούσα νὰ τοὺς ἀπαριθμήσω, ἀφοῦ δηλ. εἶναι

ἄπειροι στὸν ἀριθμὸ καὶ γι' αὐτὸ τοὺς ἀφήνω, ἀποφεύγοντας, ὅπως εἶναι φυσικὸ τὸν κορεσμό. Διότι ἂν μπορέση κανεὶς νὰ ἀπαριθμήσῃ τοὺς ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἢ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, θὰ μπορούσε νὰ μετρήσῃ καὶ τὰ θαύματα τούτου τοῦ ἁγίου. Καὶ αὐτὰ εἶναι ἄρκετὰ μέχρις ἐδῶ.

Ἡ Ἰδρυσις τοῦ ναοῦ

Ἐμεῖς ὁμως, ὡς ξαναγυρίσωμε ἀπ' ὅπου καὶ ξεφύγαμε. Λέγοντας στὴ συνέχεια πῶς οἱ μοναχοὶ τοῦ Φιλοκάλλους, μὲ προτροπὴ καὶ δωρεὰ βασιλική, ἔκτισαν ναὸν ἀφιερωμένον στὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, ἐκεῖ ὅπου ἔτυχε ν' ἀνακαλυφθῇ τὸ Λεῖψανό του, ἀφοῦ προηγουμένως πολὺ ἐκατηγόρησαν τοὺς ἑαυτοὺς των γιὰ τὴν ἀπάτη ποὺ ἔπαθαν σχετικὰ μὲ τὸν Ἅγιο. Καὶ ἔτσι ἐτοίμασαν τὸν ναό, νὰ ὑμνῆται σ' αὐτὸν ὁ Θεός, ποὺ μὲ τέτοιες μεγάλες χάριτες κατακοσμεῖ τοὺς γνησίους δούλους Του καὶ νὰ δοξάζεται συγχρόνως ὁ γνήσιος θεράπωντάς Του, ὁ πράγματι μέγας Νικόδημος. Ἀπ' τοῦ ὁποίου τὸν πόθο καὶ ἐγὼ παρακινηθεὶς, σὰν νὰ ξέχασα τὴν φυσικὴ μου ἀτεχνία, συνέθεσα τὸ παρὸν διήγημα, ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ (ἀπ' τὸν ἕνα καὶ ἀπ' τὸν ἄλλον) καὶ σὰν ψηφιδωτὸ τὰ συναρμολόγησα σὲ μιὰ ἐνότητα, τρόπον τινὰ δίνοντάς τα μορφὴ καὶ εἶδος, μιὰ καὶ δὲν ἔχει βρεθεῖ κάτι τι προηγουμένως (γραφτό) γιὰ τὸν Ἅγιο.

Ἰκεσία πρὸς τὸν Ὅσιον

Ἀλλὰ, ὦ σύσκηγε τῶν Πατέρων, συνόμιλε τῶν Ὁσίων καὶ συναριθμημένε μὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους, σὺ ποὺ εἶσαι κληρονόμος καὶ θεατὴς τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, συγχώρησέ με γιὰ τὴν προπέτεια. Καὶ ἂν καὶ ὁ λόγος αὐτὸς ὑστερεῖ ἔναντι τῆς πραγματικῆς σου ἀξίας, ὁμως, ὅπως γνωρίζεις, δὲν εἶναι καθόλου κατώτερος ἀπὸ τὴν πρόθυμή μου διάθεσι. Τὸ δὲ ποίμνιο αὐτὸ ἐδῶ, στὸ ὁποῖο καὶ σὺ κάποτε μὲ ἀκρίβεια ἐτέλεσες τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς κόπους, εἴθε νὰ τὸ περιθάλπῃ καὶ νὰ τὸ διαφυλάττῃ, ἀπὸ ἀοράτους καὶ ὁρατοὺς ἐχθρούς, μὲ τίς πρὸς Θεὸν πρεσβείες σου. Ἐμένα δὲ προσωπικὰ πού, κατὰ συγχώρησι Θεοῦ, προΐσταμαι τάχα τοῦ τόσο ὀνομαστοῦ σεμνεῖου, εἴθε νὰ μὲ διευθύνῃς καὶ ὁδηγῇς στὰ ἀγαθότερα καὶ θεϊότερα ἀγαθὰ, οὕτως ὥστε ἀπ' ἐδῶ, ἔχοντας ἥρεμο καὶ ἡσυχο βίον, νὰ

προσφέρωμε ἄμωμα, καὶ πῶς νὰ τὸ ποῦμε καλύτερα, ἄθικτα θύματα καὶ αὐτοὺς (τοὺς μοναχοὺς μου) καὶ τον ἑαυτό μου, ἂν καὶ τὸ αἶτημά μου εἶναι μεγάλο, στήν Παναγία καὶ Ζωαρχική Τριάδα, στήν ὁποία πρέπει δόξα, μεγαλωσύνη καί, συγχρόνως, μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εκτύπωση:

«ΦΩΤΟΤΥΠΩΤΙΚΗ»

Σ. Λασκαρίδης - Ε. Δρίγκας - Κ. Δημητρακόπουλος
Ανδρ. Γεωργίου 46, Τηλ. 518.220, 536.910
546 27 Θεσσαλονίκη
